Ára: 1 forint

XV. évfolyam 34. szám. 1959. augusztus 20

Ludas Matyi

Pusztai Pál rajza

STRATÉGIAI MEGBESZÉLÉS — Hova menjünk táncolni?

Változnak az idők és a nadrágok

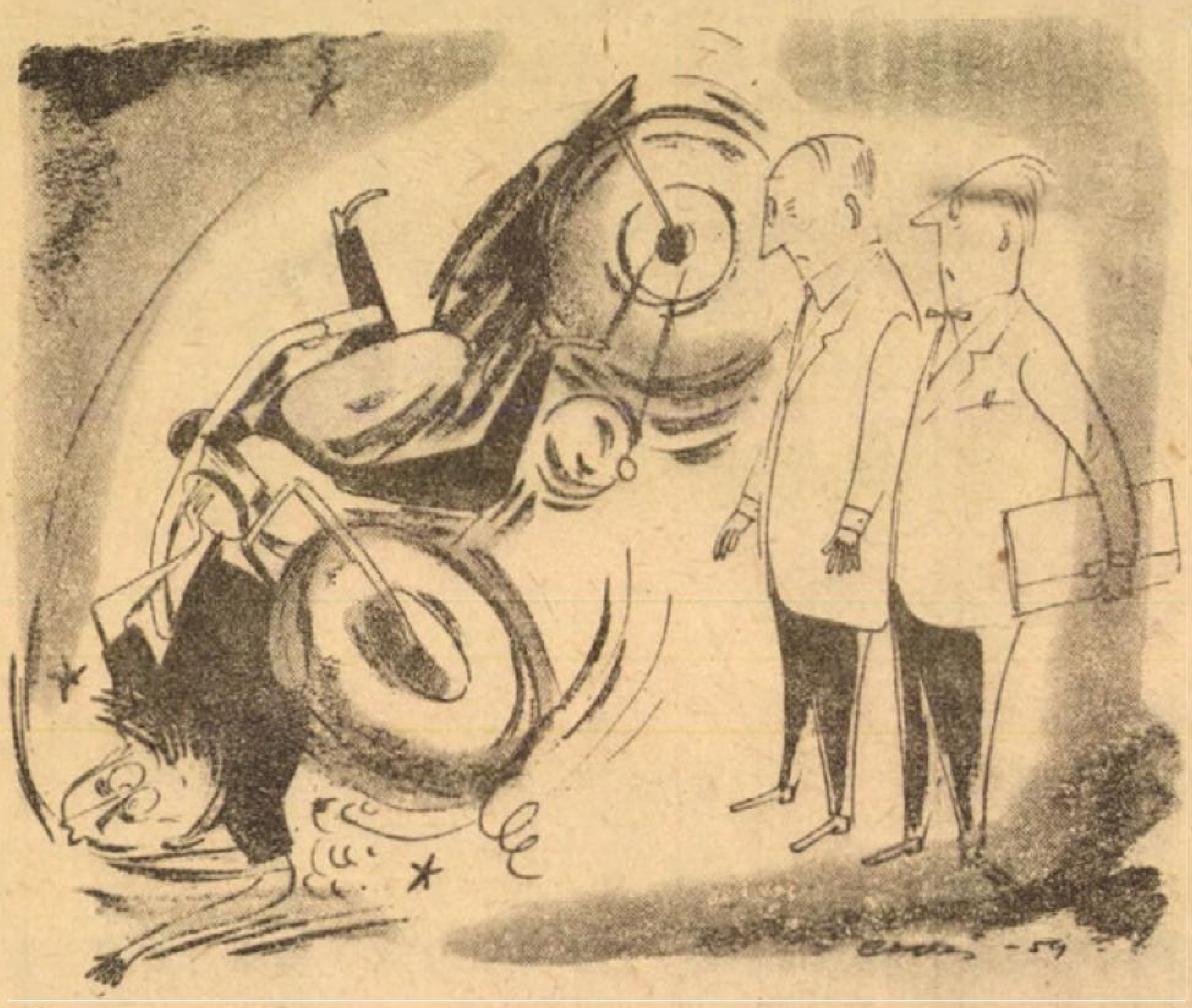
Gerő Sándor rajza

– Megjavítanák a cowboy-nadrágom? Ide kellene még három szegecs!

Motorvizsgán

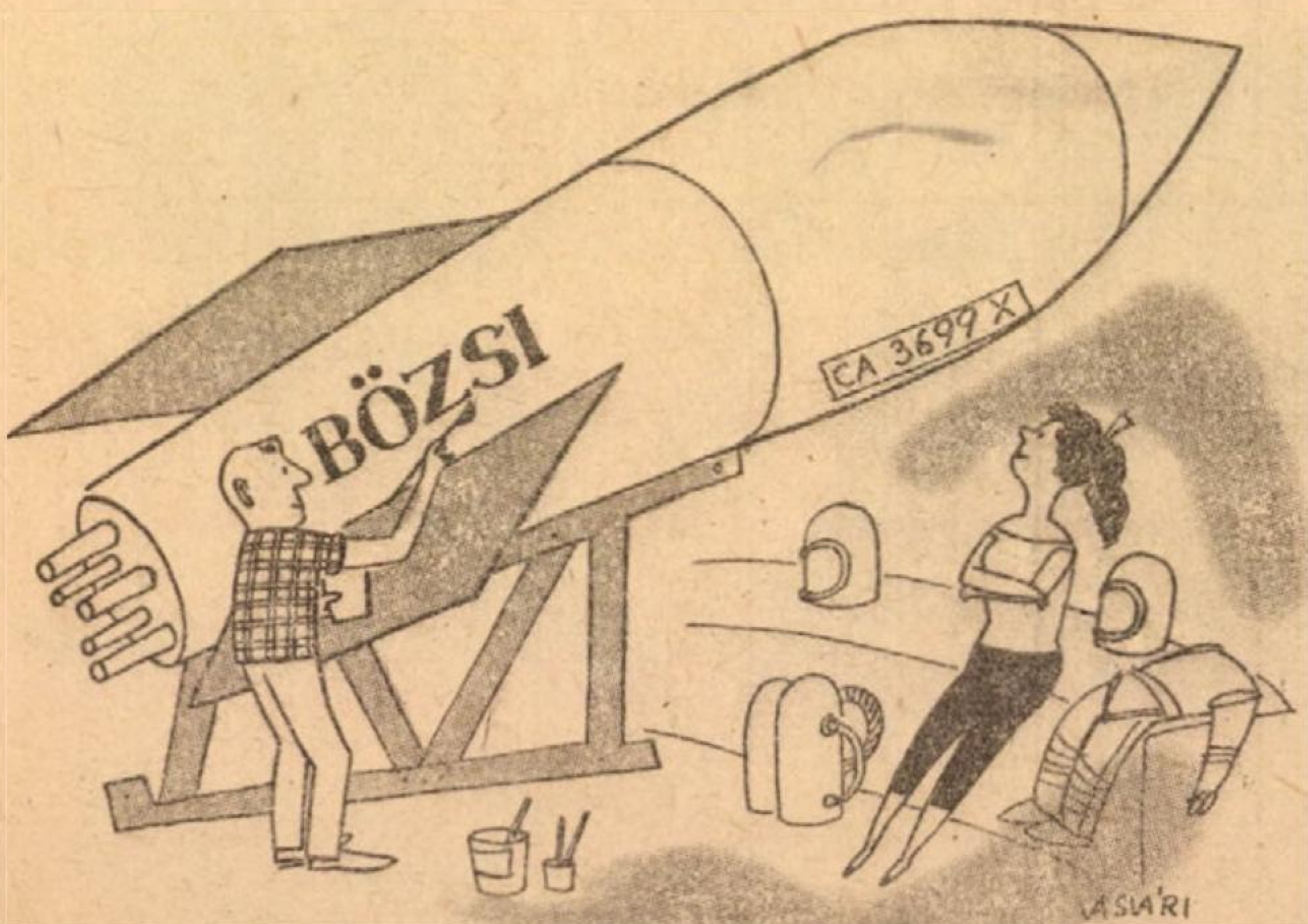
Erdei Sándor rajza

– Figyelmeztetjük, hogy bukásra áll!

A szerelmes rakéta-szakember

Vasvári Anna rajza

Kicsi volt, keszeg és kopasz. Elfogyván az alliteráció, hozzátehetem még, hogy ötvenkét éves, levelező és tolmács, négy nyelvből pótlékos, és azonkívül szerelmes. Fogóddzanak meg: a kicsi, keszeg és kopasz férfiú egy olyan magas nőbe volt szerelmes, hogy a rossz nyelvek szerint az utcán mindig szótlanul mentek, mert a férfi hangja úgyse hallatszott volna fel a nőhöz. És viszont.

A rossz nyelvek mást is mondtak. Például azt, hogy Paulus — ez volt a nő — csak azért kísérteti magát Bojtossal — ez volt a férfi —, mert tériszonya van, hibernál helyett a kis kopaszt szedi.

A kis kopasz nem törődött a rossz nyelvekkel. Először is, mert ő négy nyelven is ki tudta fejezni, hogy mit tegyenek a csúfolódók, másodszor, mert életfilozófiája az volt, hogy minden csupán meggyőződés kérdése. Meggyőződés kérdése, hogy jól érzem-e magam, vagy rosszul, hogy hideg van-e vagy meleg, sőt... szeretünk-e valakit és ő viszontszeret-e minket.

— A boldogság nem állapot, hanem közérzet — hangoztatta magyarul és a pótlékos nyelveken, felső fokon.

De kimondott mást is. Kimondta, hogy ez neki a Koránja, Bibliája, Code Napoleonja, és ami ennél is több: szent meggyőződése.

— Mit mondtok ti? Hogy én sovány vagyok? Kicsi? Kopasz? A meggyőződés a fontos. Az én meggyőződésem pedig az, hogy én magas vagyok, gazdag, okos, fiatal, széles vállú, nagy hajú, barna, sőt olykor szőke is.

A rossz nyelvűek nevettek. Bojtos meggyőződése szerint irigykedtek. Irigyelték tőle Paulust és Paulustól őt.

Így ment most is a randevúra, Paulus elé. Szülő a jól vizsgázott gyerekét nem várja olyan büszkén az iskola előtt, mint ahogyan ő várta mindig, a hivatal kapujában ezt a Gaurizankár-termetű leányt. Mert el ne felejtsem, Paulus még lány volt, harmincnégy éves. Bojtos szerint hamvazó bakfis.

Félig bódultan ment az utcán. Jóllakott volt — sósperec-, pityókás-szódavíz —, és mámoros, a megfülledt nyári melegtől.

— Friss tavaszi szél! — gondolta mélyen és meggyőződéssel.

Ekkor lépett elébe, szinte kibukkanva az egyik házfal árnyékából egy fiúcska.

— Kérem szépen... tessék aláírni!

A kisfiú egy fényképet tartott elé. A fényképen Kornéliusz volt. A színész. Aki magas volt, széles vállú... nagy hajú... és szőke.

Bojtos lefékezett lábbal és kissé kapkodva a levegőt, nézte a képet. Valóban, a kisfiú nem téved. Ez nem is hasonlóság, ez a kép ő maga. Aki nagy hajú, magas és szőke. Lehunyta a szemét. Beszívta a csodálatos találkozás illatát.

Kinyitotta a szemét. A kisfiú már nem volt ott. Eltűnt. Mi volt ez? Rossz tréfa? Idegláz? Káprázat? Dehogy. Meggyőződés.

Sietett a randevúra. Futott. Elhúzott egy tükrös kirakatablak előtt. Megnézte magát. Egy magas, vállas, nagy hajú és fiatal férfit villantott vissza a tükörkép.

Paulus már várt rá. Odalépett hozzá és kézcsókra lehajolt a lányhoz, fejét is oldalt hajtva, mint a nagyon magas emberek.

Aztán elindult a lánnyal, nem: a lánykával, délcegen, büszkén és avval a meggyőződéssel, hogy e pillanatban boldogabb ember, mint ő, nincs a földön.

Boross Elemér

A sok ágyú dörög,
Cudar ám a török,
A vitéz Lotharingiai Károly
Mégis elfoglalta Budavárat!!
Bizony belefáradt.
Pihenni kéne, annyi szent!
A Lukács gyógyfürdőbe ment;
Először napozott,
Később megette, amit hozott,
Utána unatkozott,
Végül úszni támadt vágya.
Mikor visszajött, majd hanyatt esett,
Nem volt szabad az ágya!!!
Felháborító eset,
Ül rajt' egy török...
A vitéz dörög.
— Sajnálom, tisztelt
Lotharingiai Károly,
— Oktatta ki a kabinos, —
De:

A napozóágyat
elfoglalni
tilos!

Dalmáth Ferenc

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovácshoz beállít a szomszédja és felháborodottan mondja:

– Kovács úr, csináljon valamit a kutyájával! Se éjjelünk, se nappalunk! Tegnap például, amikor a lányom énekórát vett, a maga kutyája olyan éktelen vonítást vitt véghez, hogy az már sok!

– Sajnálom, uram – felelte Kovács vállát vonogatva –, de tanúk vannak rá, hogy a maga lánya kezdte!

Wall-streeti fohász

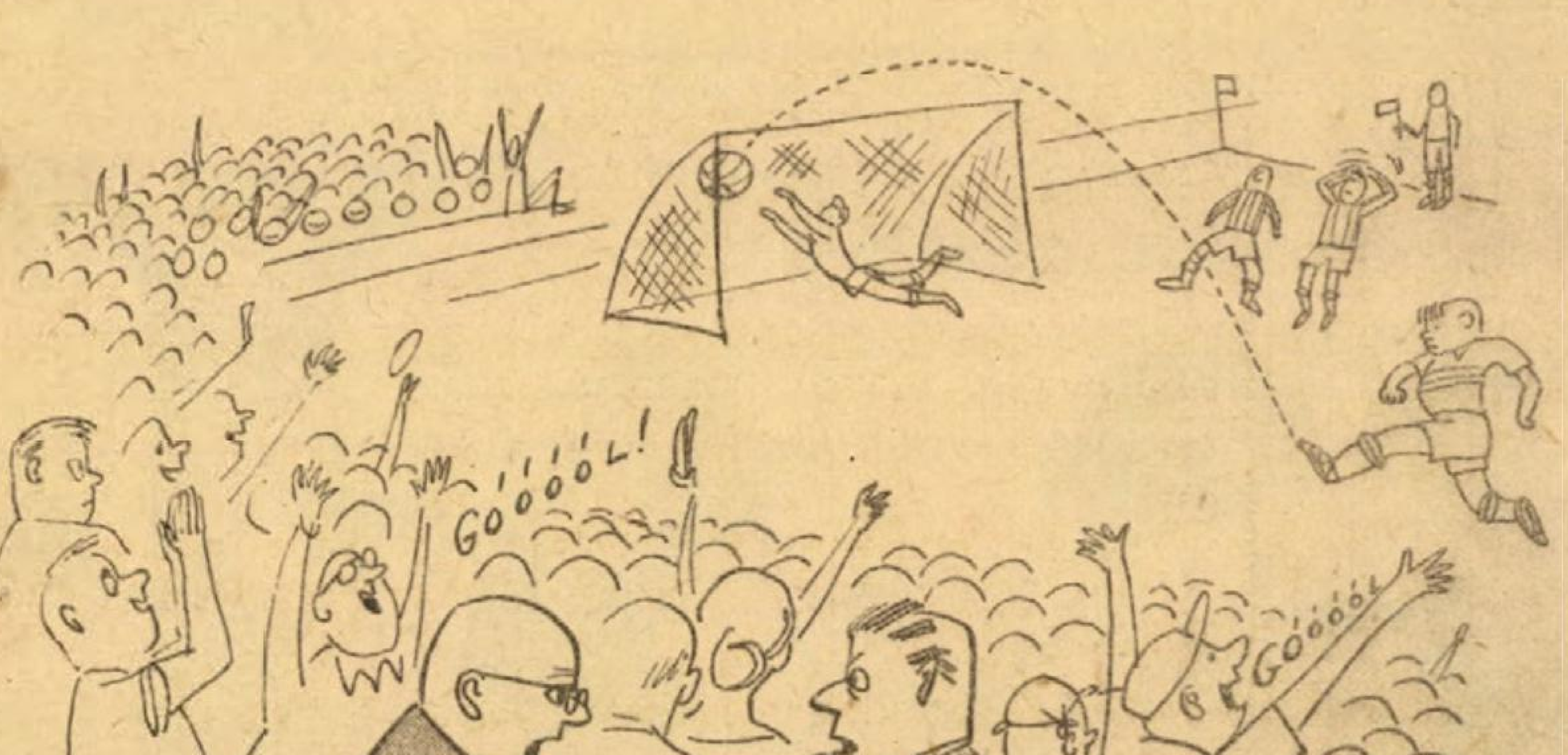
Toncz Tibor rajza

– Teremtő atyám, most mi lesz? Mindig csak bessz lesz?... Bessz lesz?... Bessz lesz?

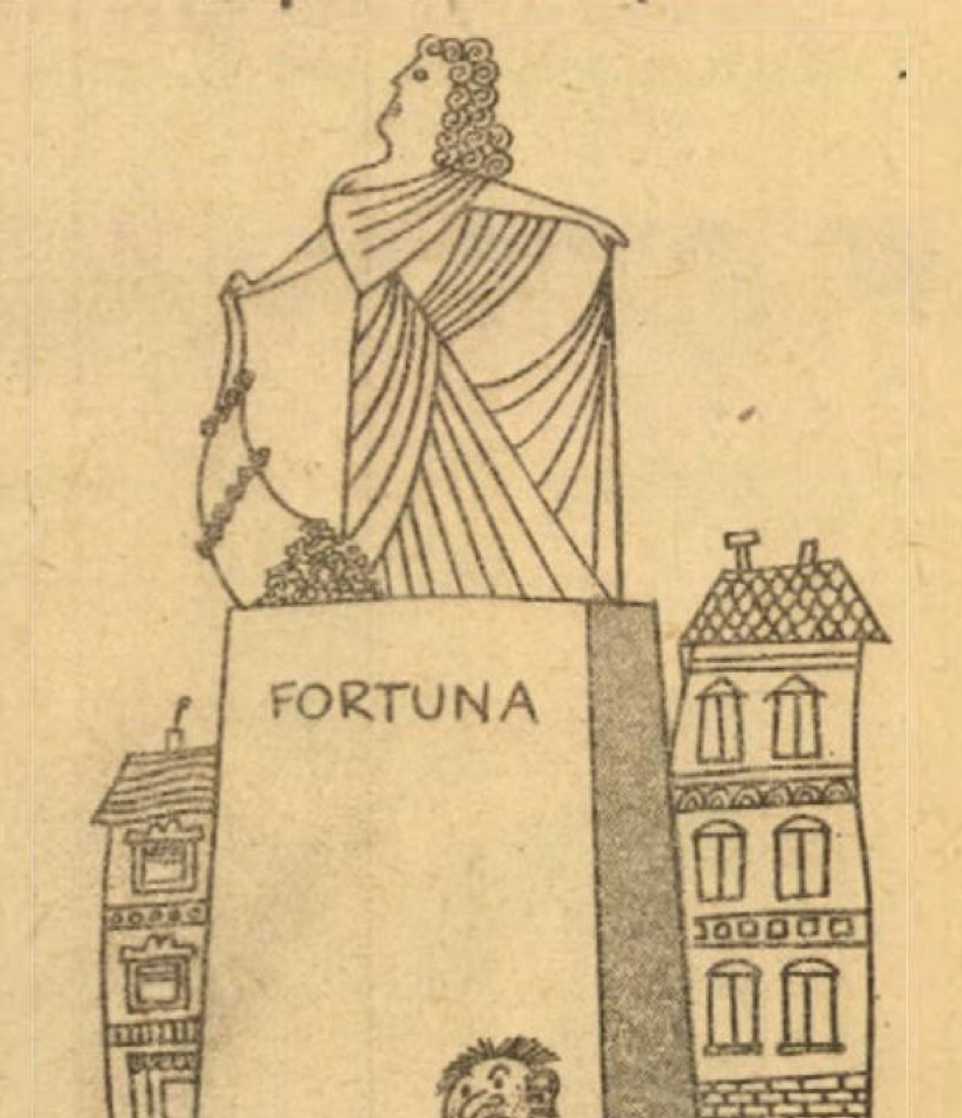
Igényes szurkoló

Vasvári Anna rajza

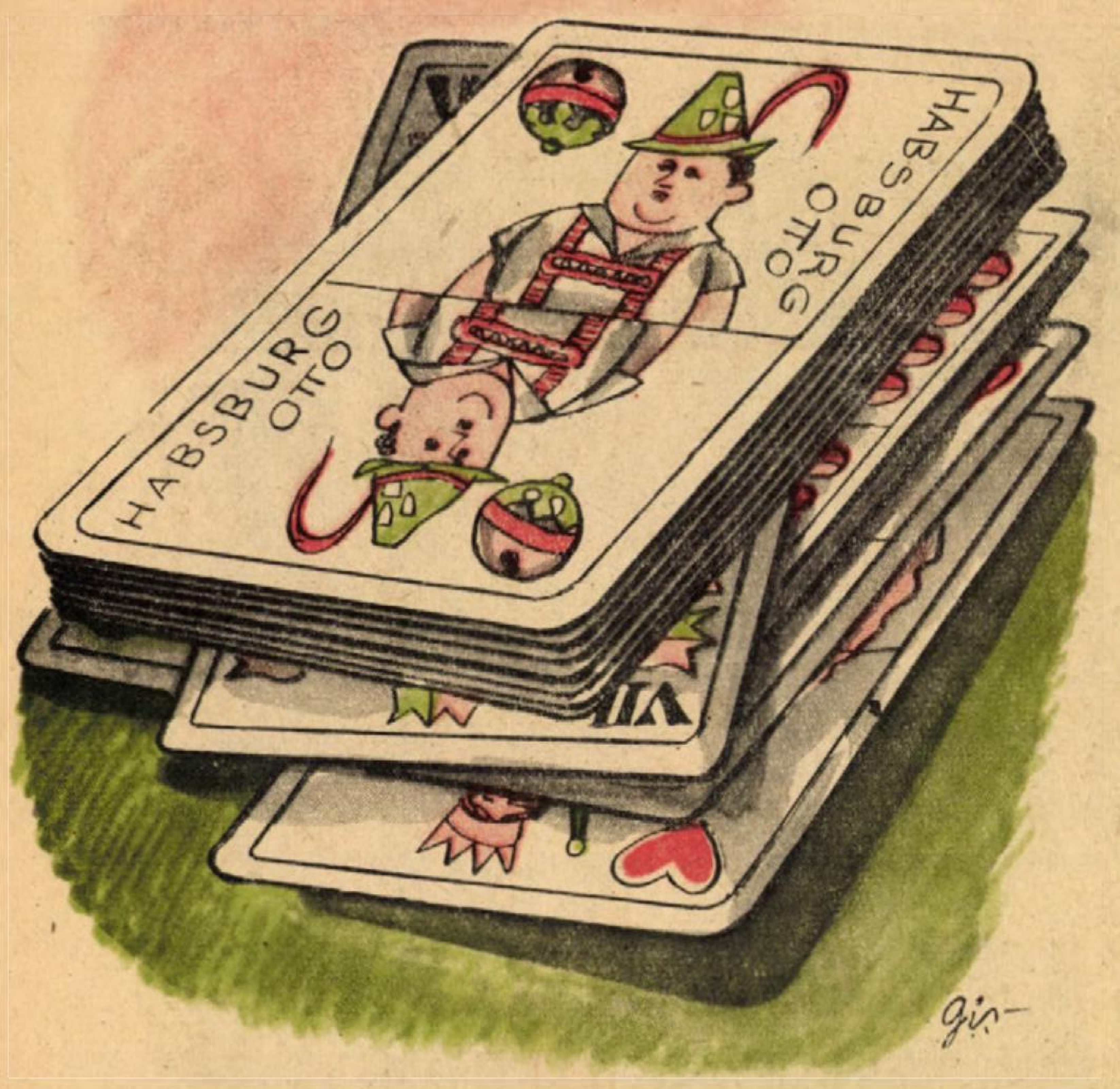
– Jó, jó, remekül lő ez a csatár, de vajon elég művelt-e?

Optimizmus

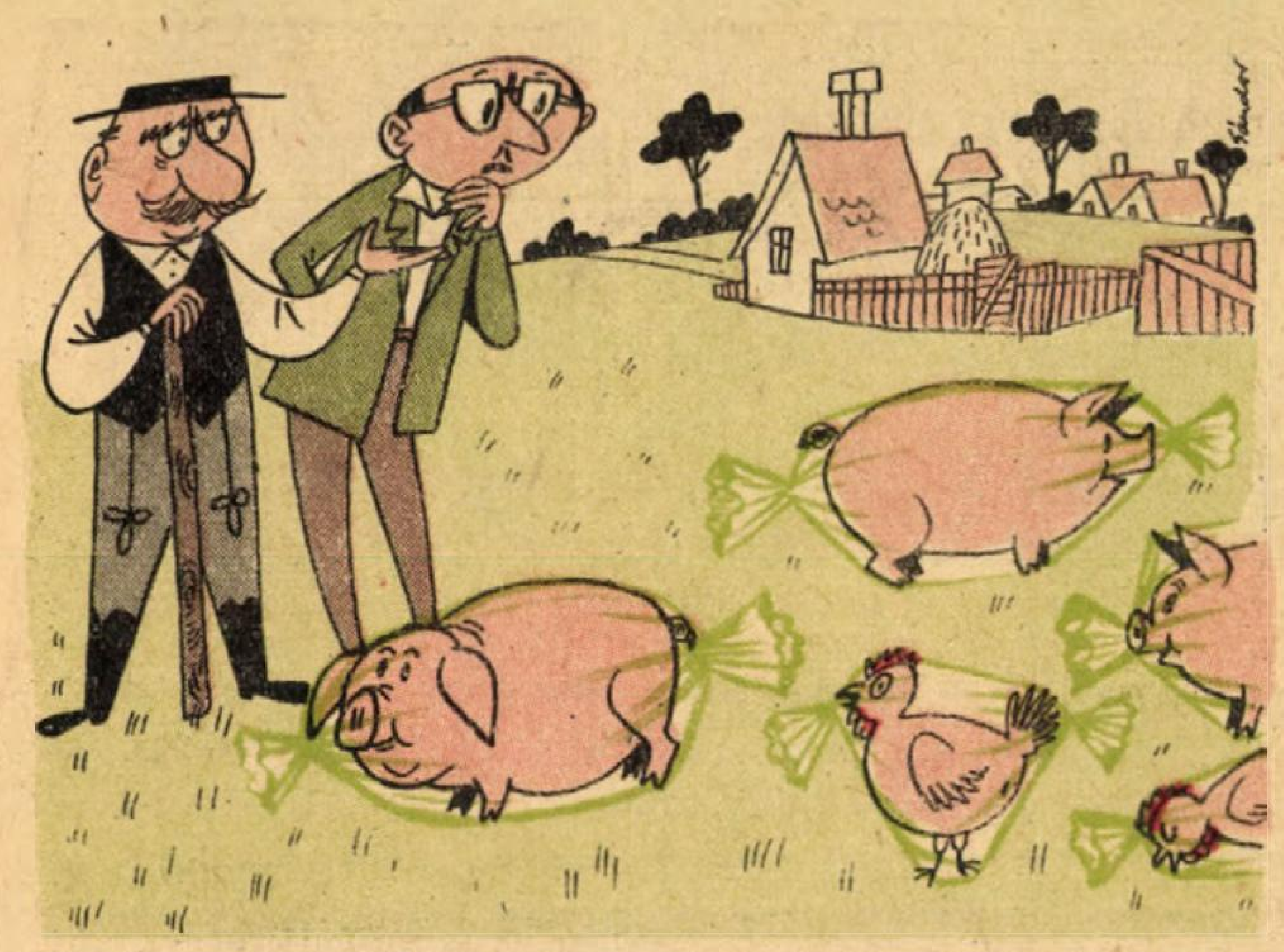
Új tökfilkó a tiroli reakció paklijában

Szegő Gizi rajza

Minta-tenyészet

Sándor Károly rajza

– Tetszik tudni, ezekből lesz az önkiszolgáló csemegeboltok számára a celofánba csomagolt sertésszelet és csirkefilé! ...

LEVÉL a minősítésről

Kedves Asszonyom!

Mint nekem részletesen kifejtette, elvileg helyesli Ön, hogy a fontosabb beosztású dolgozókról jellemzést készítenek és azt velük ismertetik. (Legalább most lebuknak azok a főnökök, akik szemtől szembe nyájasak beosztottjaikhoz, de annál szívesebben beszélnek fogyatékosságaikról — másoknak.)

A minősítéseknek ilyen demokratikus és mindkét felet megnyugtató módszerét tehát Ön kellőképp méltányolja, de fel van háborodva a saját minősítését illetően, melyet Önnel másfél órás meghitt beszélgetés keretében ismertettek. Persze, nem azon a tíz gépelt soron vitázik, amelyben az Ön kitűnő tulajdonságait méltatják: hogy Ön pontos tisztviselő, jó szakember, szívesen segít bajbajutott kollégáin stb. Az elismerő megállapítások érthetően jól esnek Önnek. Egyetlen mondat hozza csupán izgalomba, két szóból álló egyszerű tőmondat, mely tömören foglalja össze az Ön emberi hibáját. Az ügy érdekében kénytelen vagyok megismételni a minősítésében terhére írottakat, bár tudom, hogy Ön nem szívesen hallja. Mindössze arról van szó, hogy Ön: pletykás természetű.

Higgye el, Asszonyom, az Ön jellemzésében csak azért tettek említést erről a tulajdonságáról, hogy végre Ön is felismerje saját magában ezt a — vállalati berkekben manapság járványszerűen elterjedt — kórt és igyekezzék megszabadulni tőle. Ön azonban hitetlenkedve csóválta a fejét és a bosszú művének tulajdonította a sértő megállapítást. Kérdés nélkül is kifejtette: nem Ön hozta hírbe Szűcs kollégát Balajtinéval, de talán abból adódott a félreértés, hogy Ön többször együtt látta őket s erről valóban említést tett néhány kollégájának. Még több más, hasonló ügyben mentegette önmagát, utalt kartársaira és kartársnőire, akiket a vállalatnál összekombinálnak, amiben azonban Önnek semmi része nincs, de csodálatosképpen mindegyikükről Ön suttogott egy és más apróságot kollégái fülébe. Felettesei türelmesen hallgatták Önt, végül is szóba hozták, hogy mikor Barna kollégát egy másik vállalattól Ön mellé, a tervosztályra helyezték, Ön szobáról szobára járván, az ott dolgozók fülébe sokat sejtetően belesuttogta: „Vigyázzatok, ide helyezték a Barnát!" Ezek után szegény Barnával nem barátkozott senki, kollégái hetekig kerülték, bizalmatlanok voltak iránta, pedig azóta is feddhetetlen munkatársa Önnek, mindenki szereti s még máig sem derült ki, miért is kellett volna rá különösképpen vigyázni.

És mikor felettesei Önnel mindezt megbeszélték, Ön céltalannak látta tovább vitatkozni. De mentségére előadta, hogy Blazsek minek nevezi a háta mögött Simainét; hogy Simainé mi mindent mesél Kovács Irénke magánéletéről; hogy Kovács Irénke négyszemközt milyen jelzőkkel illeti az osztályvezetőjét, s ez után aláírta az Ön által azóta is igaztalannak vélt minősítését.

Valóban aligha hihető Önről, Asszonyom, hogy pletykás természetű...

Földes György

Julika és a csárdás

Ketten kerülnek

— Engem reggel félnyolckor fog megütni a guta.

— Jó érzés lehet ezt ilyen pontosan tudni.

— Ne gondolja. A napot ugyanis nem tudom, csak az időpontot. Hogy reggel félnyolckor.

— Sajátságos. Valami megérzés? Jóslat? Átok?

— Abbazia kávéház.

— Csak nem?

— De igen. Minden reggel félnyolckor megyek el előtte, és minden reggel kerülget a guta.

— Mert még mindig nem kész?

— Persze. Egész városrészek épültek fel azalatt, mialatt az Abbazia kávéház nem készült el. A város szíviben. Magát ez hidegen hagyja?

— Hogy képzeli? Én örülök neki.

— Örül? Megbolondult maga?

— Ne gondolja. Hosszú ideig én is dühöngtem. Még panaszos levelet is írtam az újságba. Aztán rájöttem, hogy örülni kellemesebb dolog.

— De hogyan lehet ennek örülni?

— Nézőpont dolga az egész. Megtanítsam rá?

— Lekötelez vele.

— Hát idefigyeljen. Reggel félnyolckor, amikor elmegy az Abbazia előtt, gondolja azt, hogy maga egy reakciós. Egy sötétben bujkáló ellenforradalmár.

— Maga ezt csinálja?

— Igen. Nem könnyű dolog, de megéri, mert akkor nagy öröme lesz az Abbazia kávéházban.

— Hogyan sikerült ez magának, aki tetőtől talpig tisztességes ember?

— A kényszer vitt rá. Vagy talán tétlenül vártam volna, hogy megüssön a guta? Így aztán most semmi gondom vele. Amikor elmegyek az Abbazia előtt, gúnyosan mosolygok, sőt, néha megállok egy pillanatra és kajánul felkacagok. „Hahaha" — mondom magamban — „ezt jól megcsináltuk. Nem is tudják rendbe hozni!"

— Szégyellheti magát, ha ilyesmire képes!

— Miért? Naponta csak öt percet vagyok reakciós. És csak az Abbazia miatt.

— Pfuj!

— Miért „pfuj"?

— Mert ha maga csakugyan olyan tisztességes ember volna, mint amilyennek hittem, akkor az Abbazia előtt az újjáépített Üllői útra, vagy a Fiastyúk utcai lakótelepre gondolna! És akkor rájönne, hogy az Abbazia kávéház egymagában nem fokmérője a konszolidációnak! Mit számít egy kávéház, amikor egész kerületeket kellett felépíteni? Erre nem gondol?

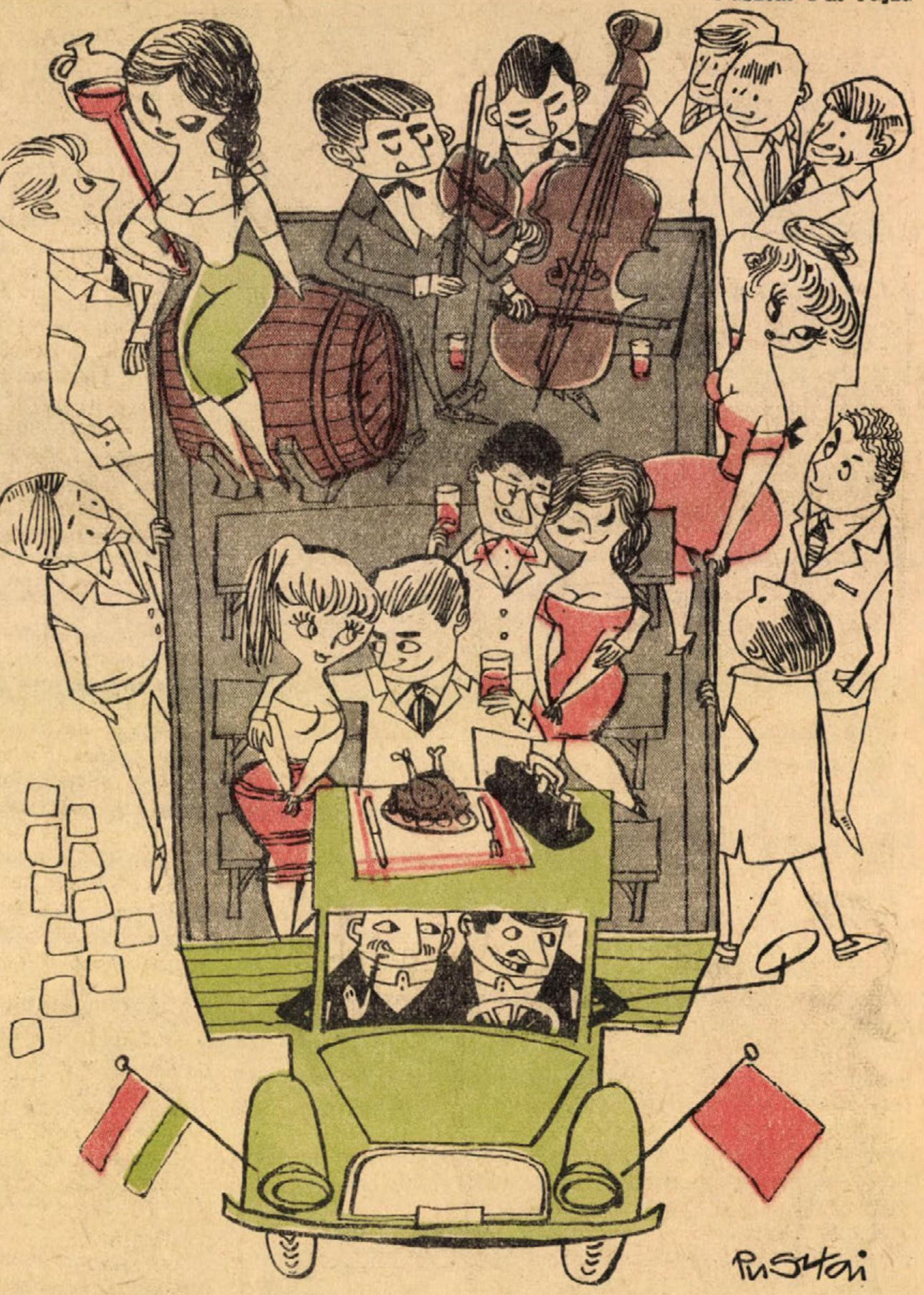
— Mit kiabál velem? Nem maga kezdte a gutaütéssel? Miért nem gondol a felépített kerületekre *maga?*

— Micsoda? Maga oktat ki engem, engem, aki öt percig sem vagyok reakciós?

Tabi László

Eredményes pesti utazás

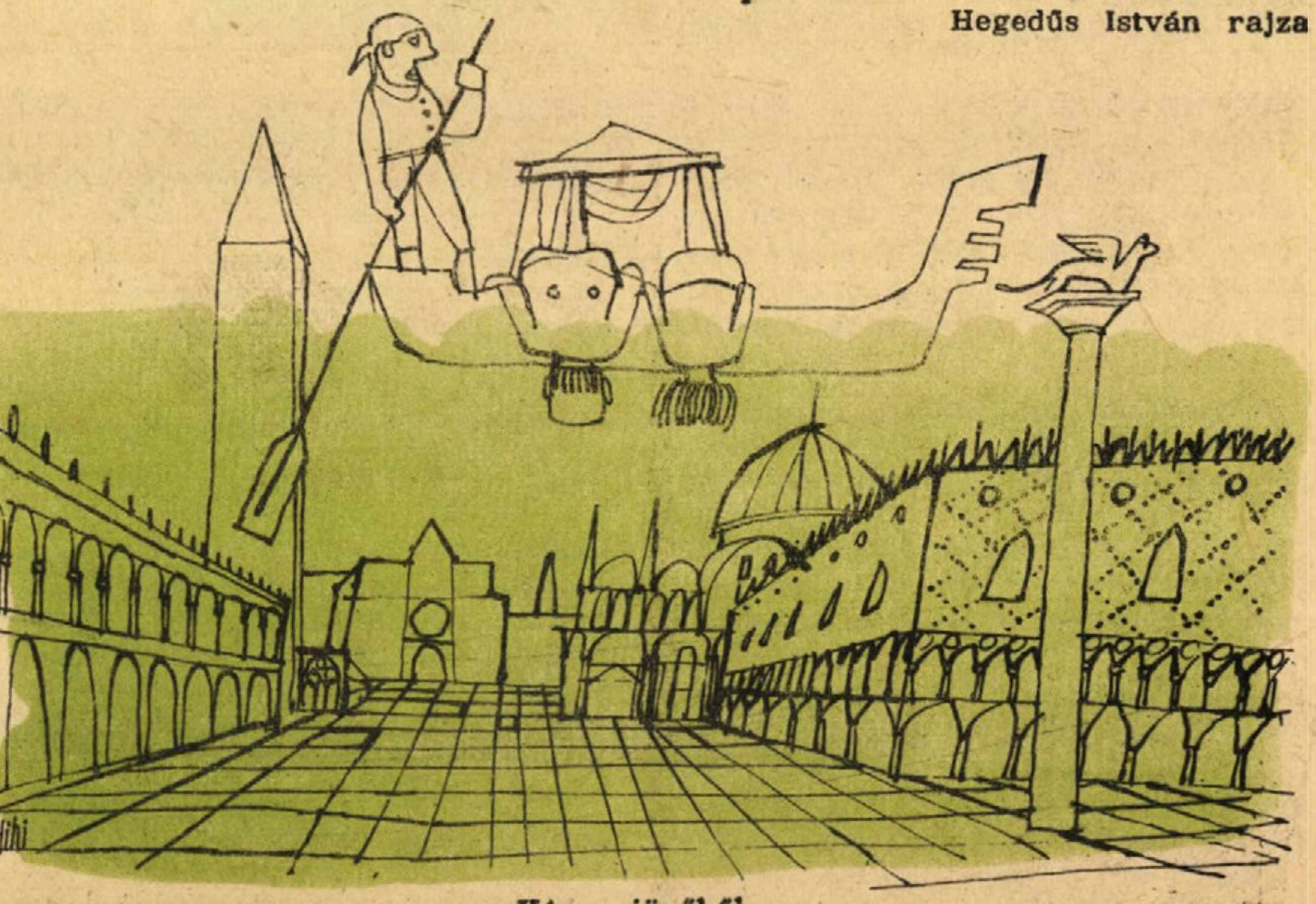
Pusztai Pál rajza

– No sógor, a zenés toborzó jól sikerült. Orvost, tanítót már szereztünk, most még egy női fodrász kell csak és mehetünk haza...

Velence süllyed

Hegedűs István rajza

Kép a jövőből

Anyagtorlódás a Rádióban

Toncz Tibor rajza

– Köszönöm, Ede! ...

Hannibál nyomán az Alpokban

Kaján Tibor rajza

Javaslat az újabb kísérletre

ILONKA BOROTVÁL

Ma reggel Ilonka borotvált meg a tündér ujjaival.

Miközben a fehér kendőt a nyakam köré kanyarította, azon gondolkoztam, vajon hogyan viselkedett volna a helyemben Trisztán, ha a szépséges Izolda nem Márk király asszonya, hanem borbély a kornwalli fodrászkisipari szövetkezetben? Ki tudja? Igyekeztem férfiasan, rátartian ülni a forgatható karosszékben, mintha csatába induló harci ménen ülnék, de Ilonka tündér ujjaival hátranyomta a fejem és büszke tekintetem felcsúszott a plafonra.

A következő pillanatban Ilonka simogatni kezdte az arcomat. Krémet kent rá. Könnyű keze volt, alig éreztem a súlyát. „Milyen jó, ha így simogatsz, drágám" — mondtam magamban. — „Látom, te megértesz engem, te megérted az én lelkemet...” — balra billentettem a fejem, hogy az arcom jobban beléesimuljon a tenyerébe. Jólesett ez a gyengéd simogatás, mintha csak azt mondta volna nekem: jól van, jól van, fiacskám, jó fiú vagy, szép fiú vagy, okos fiú vagy, egyem a zúzádat...

Ilonka most ecsetet vett elő és szappanozni kezdett. Amikor fölém hajolt, éreztem a haja illatát. Képzeletemben gyorsan visszaszaladtam ötven esztendőt és máris snejdig huszártiszt voltam. Ilonka pedig a szerelmem, aki egy bűnös alkonyi órán, lefátyolozva, felsurrant hozzám, hogy megborotváljon. Éppen a szappanozásnál tartottunk, amikor egy pepitanadrágos, kürtőkalapos, szakállas aggastyán törte ránk az ajtót, hatalmas mordélyt tartva reszkető kezében. Ilonka felsikoltott:

— Az apám! — és kiesett kezéből az ecset.

A bősz apa villámló szemekkel, de erőtlen hangon így szólt:

— Mein Gott! Hát ezt kellett megérnem! Az én lányom egy idegen férfit borotvál!

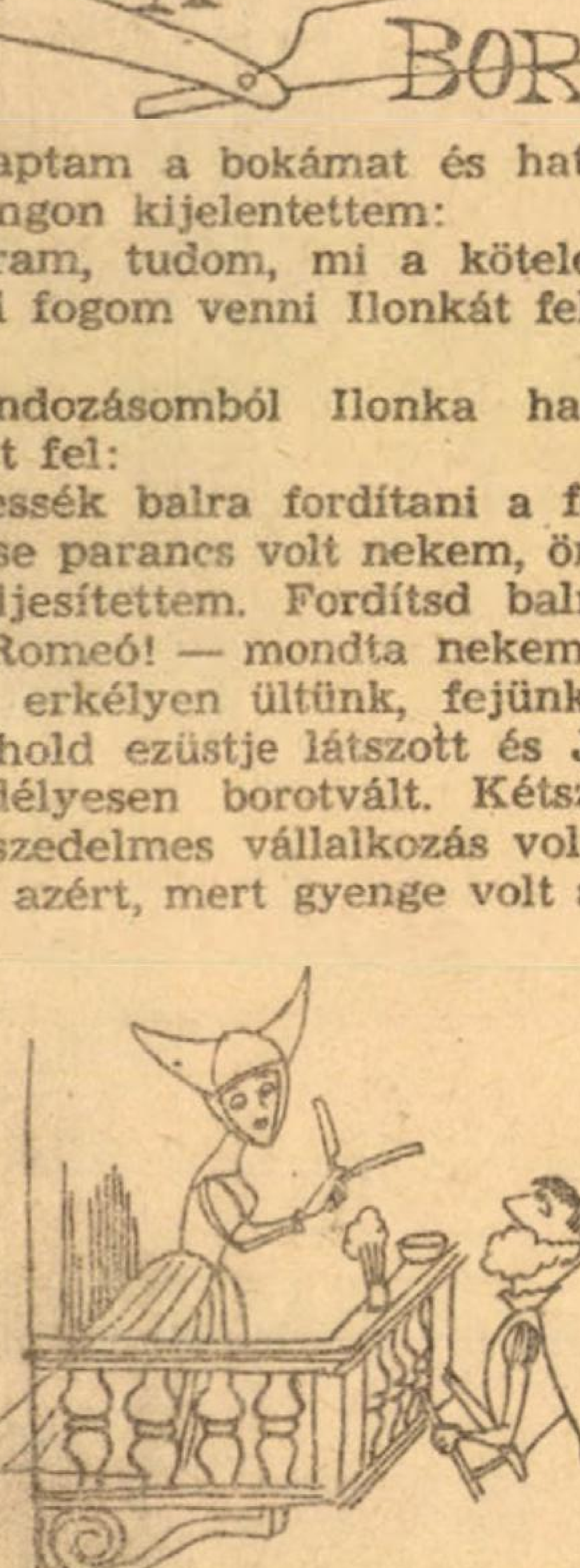
Mire én felugrottam a székből, összecsaptam a bokámat és határozott hangon kijelentettem:

— Uram, tudom, mi a kötelességem. El fogom venni Ilonkát feleségül!

Ábrándozásomból Ilonka hangja riasztott fel:

— Tessék balra fordítani a fejét!

Kérése parancs volt nekem, örömmel teljesítettem. Fordítsd balra a fejed, Romeó! — mondta nekem Júlia. Az erkélyen ültünk, fejünk felett a hold ezüstje látszott és Júlia szenvedélyesen borotvált. Kétszeresen veszedelmes vállalkozás volt ez: először azért, mert gyenge volt a vi-

lágítás, másodsorban pedig azért, mert a Capulet-család gyűlölte az én családomat, a Montague-kat. Állítólag egy szépapám nem adott nekik borravalót. De én nem féltem. Nem én. Azt suttogtam magamban:

— Ó, több veszélyt rejt a te két szemed, mint húsz kivont borotva...

— Most egy kicsit jobbra a fejet! Úúúgy! — utasított Ilonka. Megtettem, aztán csukott szemmel ruhája zizzenésében, lélegzésében, szíve dobbanásában gyönyörködtem.

Hirtelen Dante jött felém, imbolygó léptekkel, sápadtan és soványan, hosszú, redős, fekete köpenyben, fekete sapkával a fején. Amikor megpillantotta Ilonkát, a szívéhez kapott:

— Ez ő! Beatrice!

— Ő bizony — feleltem gúnyosan. — Remekül borotvál. A keze, mint a pille...

— Szinyore — csodálkozott Dante —, árulja el, hogy csinálta ezt? Én évek óta rajongok érte tisztes távolból, áhítatos szerelemmel. Ha csak meglátom őt a templomban, a piacon, vagy a korzón, máris boldogsággal telik meg a szívem és elégedett vagyok. De még sohasem borotvált meg! Mit borotválás! Még a kezét sem érinthettem meg... Mondja, szinyore, hogy csinálta ezt?

— Ja kérem, érteni kell a nőkhöz — válaszoltam fölényesen.

— Nem adná át a helyét? — könyörgött Dante.

— Megőrült? Borotválkozás közben? És pont Beatrice kell magának? Ott van magának a Gyula, vagy az Ottó, mind a kettő szabad...

Ilonka nem is sejtette, hogy Izolda, Júlia és Beatrice volt egy személyben. Közömbösen, beidegzett, gyors mozdulatokkal borotvált. Egyszer csak villámgyorsan megragadta az orromat, felrántotta a magasba, hogy jobban hozzáférhessen a bajuszomhoz. Kínos és megalázó helyzet volt: ott csüngtem az orromnál fogva két kecses ujja közt, s levegő után kapkodtam. Közben a borotva ott korcsolyázott az orrom alatt és pimaszul, kiábrándítóan sercegett. Az önérzetem erélyesen tiltakozott: így nem lehet bánni egy férfival, akinek nemcsak orra, de gerince is van! Vajon mit tett volna a helyemben Trisztán? Mit Romeó? Úgy éreztem magam, mint egy horogra került hal.

— Elengeb bár bégre? Bi lesz, gönyörgöm? — nyöszörögtem és alig vártam, hogy vége legyen a megaláztatásnak.

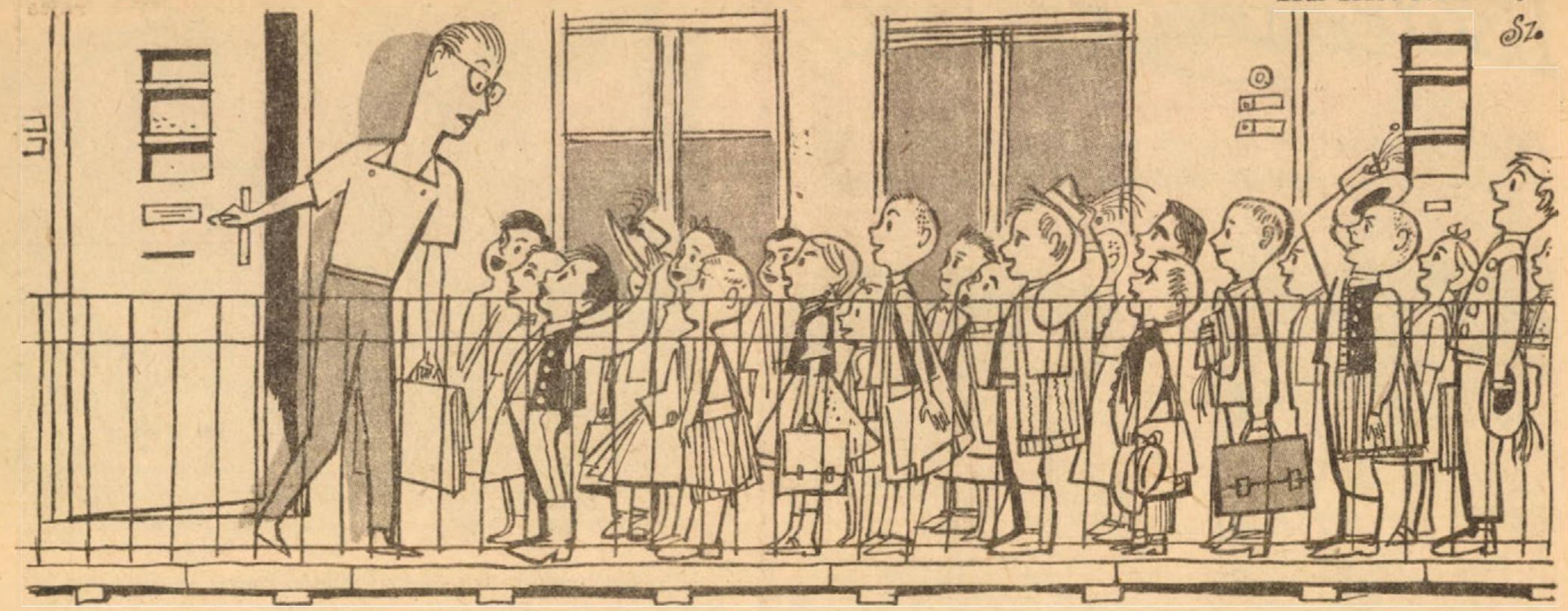
— Három nyolcvan! — közölte velem Ilonka ridegen, midőn elkészült a borotválással és hozzátette: — Kérem a következőt!

Tehát én is csak „következő" voltam? Sajgó orral és megtaposott férfiúi önérzettel kivonultam az üzletből. Köztünk holnap reggelig örökre vége mindennek...

Mikes György

Váratlan látogatók

Szür-Szabó József rajza

– Kit kerestek itt Pesten, gyerekek?
– A tanító bácsit! Hallottuk, hogy nem akar falura jönni hozzánk, gondoltuk, hogy akkor mi jövünk fel Pestre . . .

Távprognózis

A rendkívüli időjárásra való tekintettel felkerestük dr. Joós Manfrédot, a Legfőbb Időjáráskutató Főintézet tudós vezetőjét és felvilágosítást kértünk tőle:

— Meddig tart még ez? Mit várhatunk?

— A laikusokat természetesen meglepte a váratlan időjárás — mosolygott Joós professzor —, de engem nem lepett meg. A szüntelen napfolttevékenység már régen arra utalt, hogy szeszélyes lesz az időjárás.

— Miben áll a mostani időjárás rendkívülisége? — kérdeztük.

— Abban — felelte mélyen elgondolkozva a professzor —, hogy a száraz meleg idő, valamint a nedves, hűvös idő olykor felváltják egymást. A laikusok természetesen nem vehették észre, de intézetünk megfigyelte, hogy a száraz, meleg idő rendszerint a nedves, hűvös időszak elmúltával köszönt be.

— Észbontó! Mik vannak! — lihegtük. — De kétszer is előfordult, professzor úr, hogy sütött a nap és közben esett az eső!

— Ebben nincs semmi rendkívüli — mondotta dr. Joós tanár. — A néphit szerint ilyenkor veri az ördög a feleségét. A tudomány mai állása szerint a néphitben mindig jó adag igazság rejlik.

— A nyaraló közönség kedvéért kérdezzük: mire számíthatunk a következő hetekben?

Dr. Joós óriási meteorológiai falitérképhez vezet, és csillogó műszerek sokaságát veszi szemügyre. Hosszan számol, majd minden szót megfontolva kijelenti:

— Sajnos... A nyaralók jól teszik, ha mind a kánikulára, mind a hűvös-szeles időjárásra felkészülnek. Az ország különböző meteorológiai zónáiban eltérő időjárásra számíthatunk.

— Ez azt jelentené — kockáztattuk meg a kérdést —, hogy ha valahol esik az eső és fúj a szél, az ország valamely más pontján még kánikula is lehetséges?

Dr. Joós elragadtatva kiáltott fel:

— Brávó! Ön egy meteorológiai talentum! Nézze, ez a mai középhőmérséklet éppen öt fokkal haladja meg a sokévi átlagot. Mit jelent ez?

— Nem tudom — vallottam szégyenkezve.

— Na lám. Mindenesetre gombolja be a kabátját.

— Még egy kérdés, tanár úr: meddig tart még ez a mostani forróság?

— Maga mit gondol? — kérdezte vissza pajkosan a tudós. Arcán az a fölényes biztonság ömlött szét, amely csak a beavatottak sajátja lehet. Jóindulattal mondta:

— Megírhatja: ez a mostani forróság addig tart, amíg el nem múlik.

Ebben a pillanatban megdördült az ég, jégeső zuhogott alá, és tíz fokkal lehűlt a levegő. Dr. Joós megveregette a vállamat:

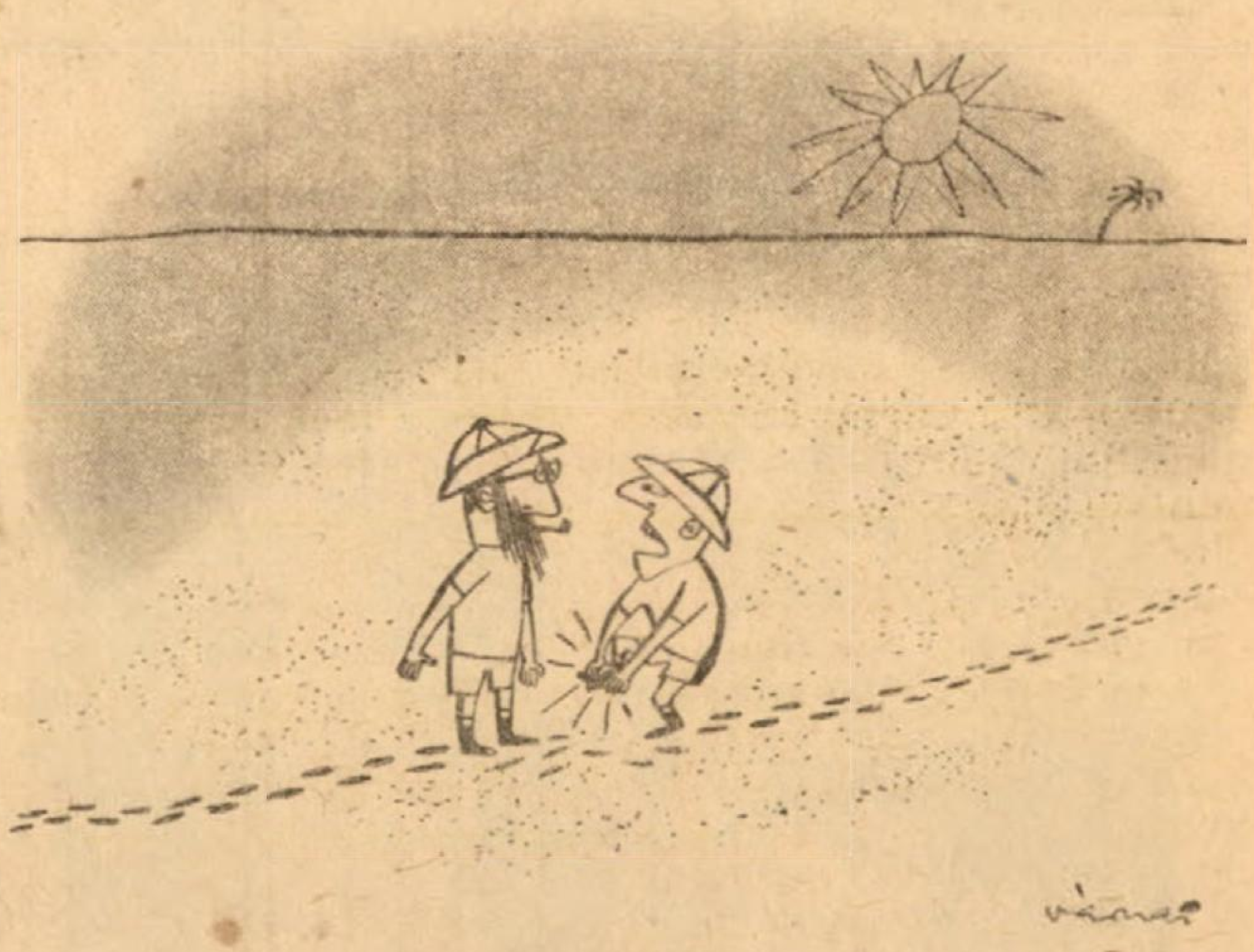
— Nos, igazam volt? Na látja. Máris vége a forróságnak.

Nagy dolog a tudomány.

Horváth József

Emberi dolog

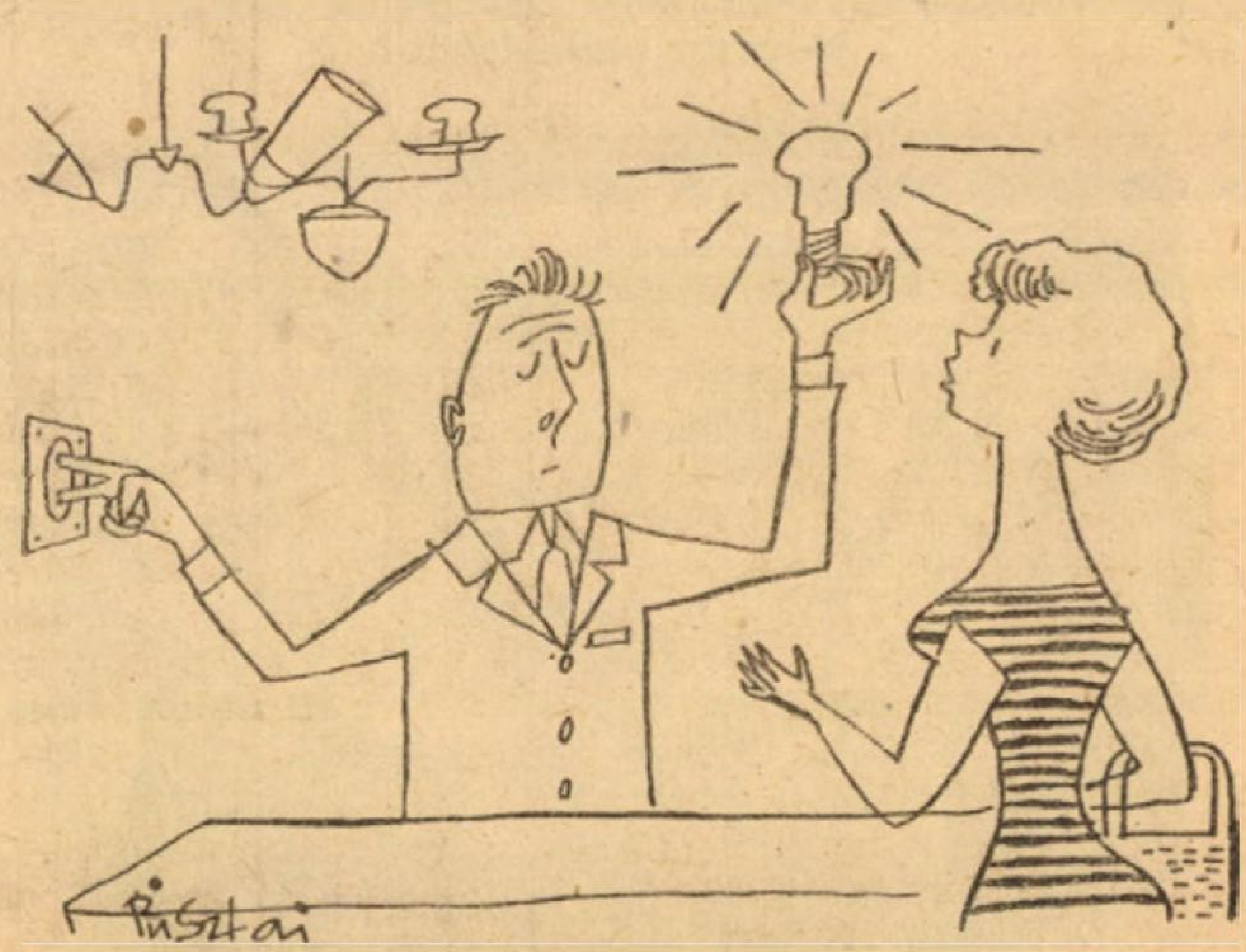
Várnai György rajza

– Nem tud kitérni?!

A szakember

Pusztai Pál rajza

Román humor

Románia felszabadulásának évfordulója alkalmából a bukaresti Urzicából közöljük az alábbi rajzokat:

1939

– Egy rumot, egy pálinkát, meg egy kevertet!

1959

– Egy Sadoveanuț, egy Beniucot és egy Solohovot!

Val. Munteanu rajza

A színésznő esküvője

– Igen!

N. Arion rajza

Neptun szabadságon

– Miért hagyja el a palotáját, felség?
– Mert a parton remek szállodákat és üdülőket építettek!

Nell Cobar rajza

Házimuri után

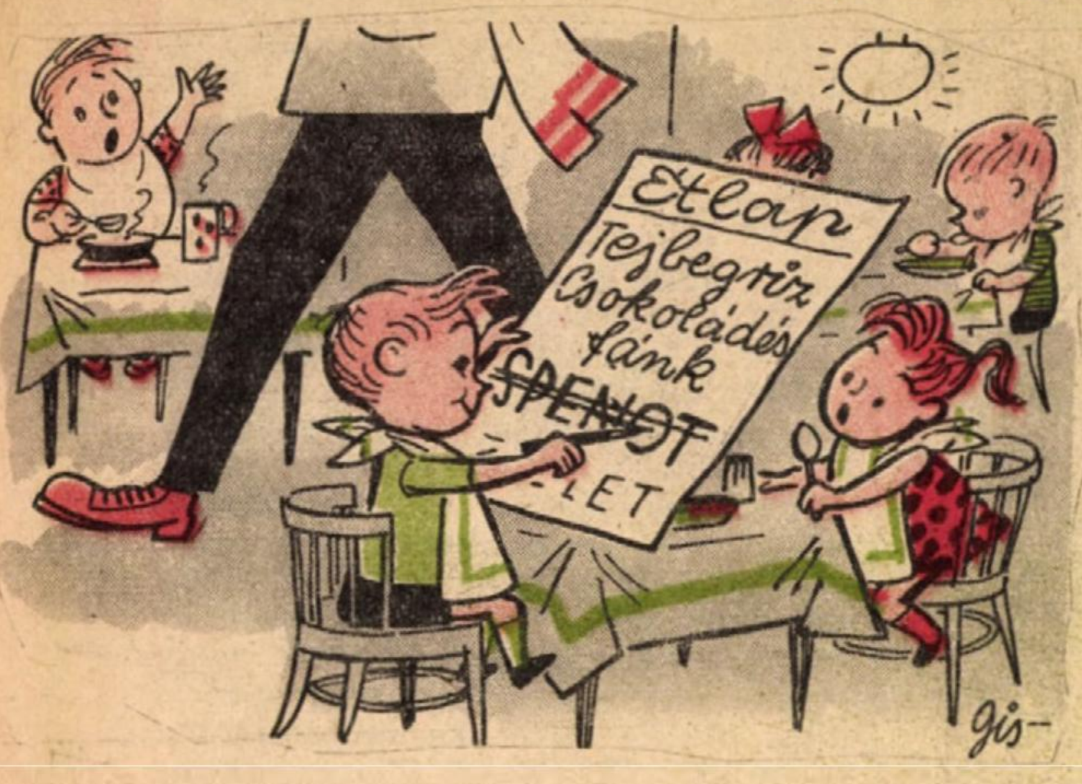
Toncz Tibor rajza

– Te vagy az oka, Lajos! Későn tetted ki a táblát!

Gyermekétterem nyílik a Csengery utcában

Szegő Gizi rajza

Egy ravasz vendég

Pesti tudósítónktól

Könnyű felismerni egy rádió-műsorszám jellegét, anélkül, hogy az ember a bemondóra figyelne. Ami zenével kezdődik, az prózai előadás. A próza pedig zenei folytatásra vall.

Az ellentétek elárulják egymást.

*

Egy író barátommal találkoztam. A nevét nem mondom meg, úgysem ismerik. Az illetőnek a tehetségénél jóval nagyobb a becsvágya. Lelkendezve újságolta, hogy megtalálta az írás titkát:

– Mindig főművet kell írni!

*

A haladó emberiség figyelmébe ajánlom a következő kerek évfordulókat, amelyeket illő lenne megünnepelni:

Ma van négy és félmilliárd éve annak, hogy a Föld kihűlt.

Szeptember 19-én lesz 150 millió éve annak, hogy az óriás hüllők kihaltak.

December 16-án lesz egymillió éve annak, hogy az ember kiegyenesedett.

Az ünnepi hetek megrendezését szívesen vállalom.

f. l.

Kutya-dolog

A kutya, gazdája mellett végigkönnyezi az egész mozielőadást, a végén pedig hevesen megtapsolja.

– Csodálatos – fordul a szomszéd az eb gazdájához –, hogy egy állatra ilyen hatással legyen egy filmdráma.

– Valóban csodálatos – feleli a kutya-tulajdonos – mert ugyanez regényben egyáltalán nem tetszett neki . . .

Őrületes csoda

Az őrült azt mondja a szobafestőnek, aki a plafont meszeli:

– Kapaszkodj meg jól az ecsetbe, mert a létrára szükségem van.

– Vidd csak nyugodtan – így a szobafestő. A bolond elhúzza a létrát, a szobafestő szilárdan lóg a pemzlin.

– Hát ezt hogy csináltad??

– Egyszerű – von vállat a mázoló. – Ismertem a viccet.

Új német ifjúság

A nyugatnémet huligánok (a német argo „Halbstarke"-nek, félerősnek nevezi őket) most ismét megörökítésre méltó hőstettet vittek véghez Ambachban. Egy fiatalember jómódú szülei vacsorát rendeztek. Az aranyifjak megsértődtek, mert őket nem hívták meg, annak ellenére, hogy a házifiú az ő bandájukhoz tartozott. Ezért aztán mintegy huszonöten hívatlanul állítottak be. A 17–20 éves ifjakat senki sem merte elküldeni, mire ezek a vendégjog alapján:

a) beverték az összes ablakokat,

b) átlyukasztották az összes festményeket,

c) a pincében kiöntötték a borokat,

d) összetörték a porcelánokat,

e) elsüllyesztették a házigazda motorcsónakját.

A dáridó csak azért ért véget a kora hajnali órákban, mert a szomszédos kórház lakói nem tudtak aludni a lármától és telefonáltak a rendőrségnek.

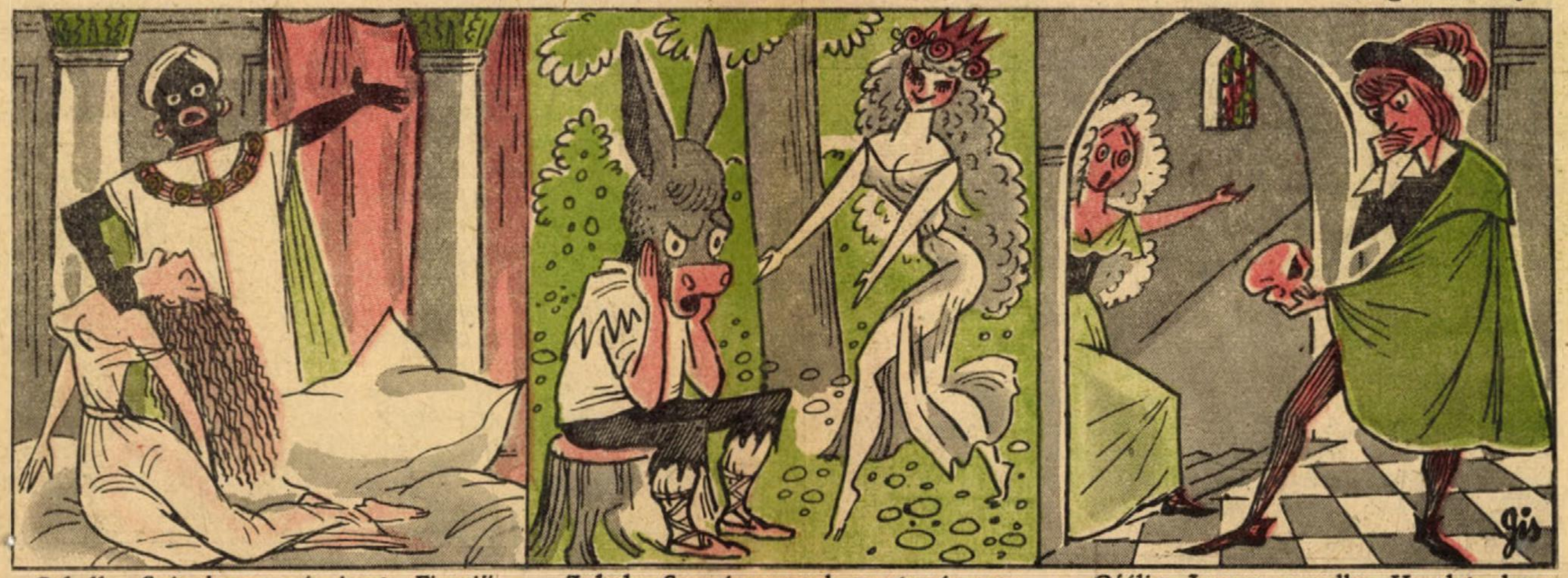
Az egyik előállított fiatalember így védekezett:

— Csak viccelődtünk.

Nyugat-német humor.

Hirdetések a kultúr-műsorokban

Szegő Gizi rajza

Othello: Szép barna színeimet „Fincsi" napólajnak köszönhetem . . .

Zuboly: Szamár vagyok, mert még nem kötöttem balesetbiztosítást!

Ofélia: Jusson eszedbe, Hamlet, hogy őszre nyúlszőrkalapot kell venned!

Legújabb: a szoknya alján van a zseb

Sándor Károly rajza

– Kérek egy vonalat . . .

Divatbemutatón

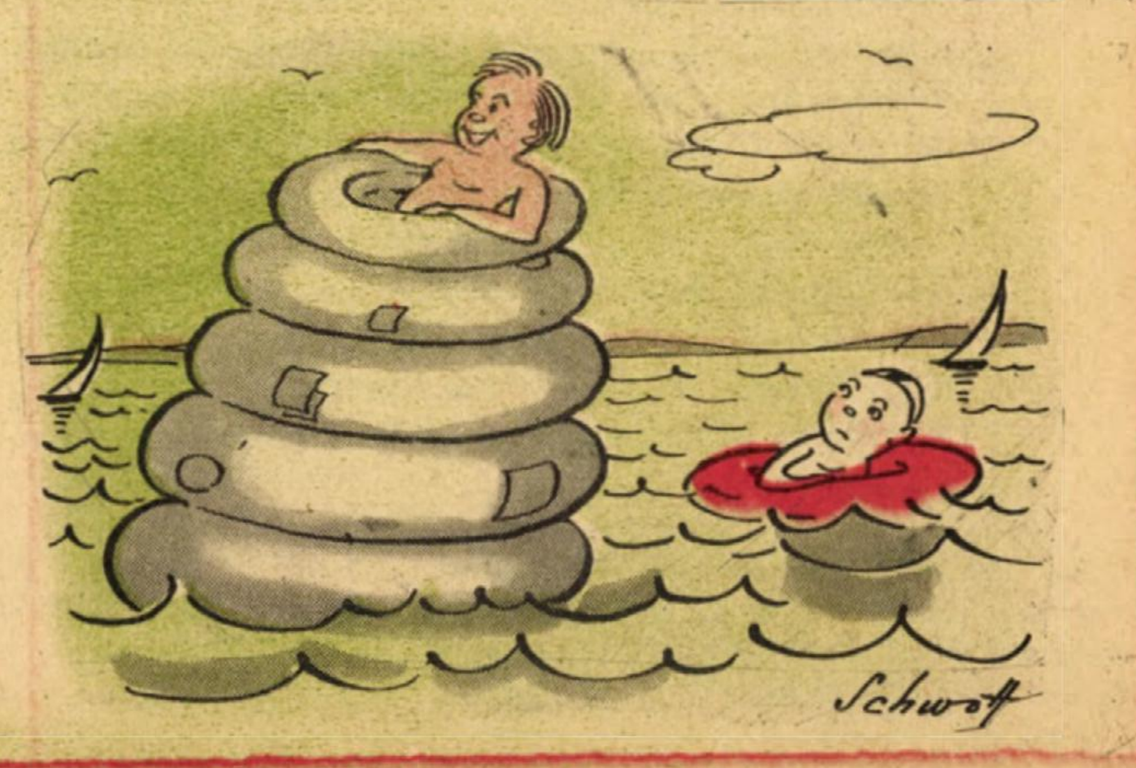
Toncz Tibor rajza

– Látják, fa-kollégák? Ilyen kopár lesz az őszi divat!

Nyaral a garázsmester kisfia

Schwott Lajos rajza

Líra

Az újságíró megírta a rövid hírt: „A Batár utcában új, korszerűen berendezett Közért-fiók nyílt meg." Aprócska kis hír volt, nem életmű, nem jelentős alkotás, még csak nem is valami nagy riport, mindössze egy kis közlés, parányi darab az életből. Az ilyen hírecske szerényen szokott meghúzódni a hír-rovatban, az „Új könyvek", a „Köszönetnyilvánítás" és a „Felhívás bajtársi találkozóra" mellett.

Amikor leadta a hírt, kiderült, hogy elkésett, a lapzárta már elmúlt. Az újságíró bosszankodott. Hiába dolgozott volna? Persze ő is hibás, miért is ment le egy feketére, miért nem adta le előbb a hírt. Hiszen a hír csak akkor hír, ha friss. Holnap már szakállas lesz, eldobhatja. Holnap már más események lesznek időszerűek, más üzem fejezi be féléves tervét, más nagyjelentőségű találmánnyal takarítanak meg évi kétmillió forintot népgazdaságunk számára, más vonalakon állítanak be újszerű fékberendezéssel ellátott villamos kocsikat.

Az újságírót hirtelen dac fogta el. Hát nem! Nem dobja el a hírt! Lehet, hogy mint hír elavult, de van még más műfaj is a világon! Itt van például a költemény. Az esemény egyszerre megnő, távlatot kap, bevonul az irodalmi örökkévalóságba.

Már fogalmazta is a verset. A cím rögtön eszébe jutott: „Csodavárás". Aztán lendületesen gördültek a verssorok az ihlet sínjén:

Reggelt köhögött az ótvaros hajnal,
Kushadt ásítás az utca torka,
De már szikrázik a csoda
Oda,
Ahova századok csak könnyet s port káromkodtak.
Ember, ki nem jártál a Batár utcában,
Lépteid alatt nem nyávogott a macskakövezet,
Nem tudod, mi az, éhség-Szaharában
Végsőt vonaglani nyomorultul nyögve,
S nincs ki irgalmas szívvel feléd lökne
Egy falatnyi sajtot, felvágottat, zsúrkenyeret,
De mindez a sötét múlt poklába hanyatlott,
A gaz röhögés torkára fagyott az űrnek,
Mert nem az ég nyílt meg, sem a pokol,
S nem is rózsabimbó,
Hanem egy új, korszerűen berendezett Közért-fiók,
Új, mint a diadalmas újszülött jövő,
Korszerű, amilyenszerű még tán sosem volt kor,
Berendezett, mint a világegyetem,
Közért voltával ökölcsapás minden önző individualizmus arcába,
S olyan fiók, hogy ős-napisten sem álmodhatta volna meg,
Bódító illatok ugatnak pavlovi csengőket,
A diadalmas ember legyőzött fenevadak húsát
Tette áttetsző burokba, géniuszával
Kiszivattyúzván belőle miazmás levegőt, vákuumot
Hagyván benne a leigázott természet siremlékeül,
Gőzölgő kenyér fojtja gyomrodba a korgást,
Gyarmat- és félgyarmatáru fűszere őrjíti orrod,
Miért valaha véres rablóháborúkat viseltek,
Most kezed ügyében sunyít, s megfizethető,
Mint az áruló, kinek semmi sem szent,
Amott zöldségek, s benne a természet csodája, klorofil,
Népek testvériségét zengi a franciasaláta, a magyarbors,
Az amerikai mogyoró, spanyolmeggy, kínai tea, törökméz,
Rózsaszínű parizer büszke optimizmusa kacag,
Teérted rumos a meggy, mogyorós a csokoládé,
Feléd kacsint mind, riszálják magukat, édes-ledéren,
Mesterséges bolygó suhan ki a világtérbe,
Hogy hirdesse büszkén a végtelennek:
Megnyílt a Batár utcában az új, korszerűen berendezett
Közért-fiók ....

Az újságíró elégedetten küldte el versét a Kortársnak, az Irodalmi Tanácshoz fordult ösztöndíjért, majd rövid hírt fogalmazott meg arról, hogy regényen, filmforgatókönyvön és egy tanulmányköteten dolgozik.

Feleki László

Sikerült!

Már gyermekkorom hajnalán elhatároztam, hogy nem leszek feltaláló. Elhatározásom nagy feltűnést keltett községszerte, mert abban az időben egymást követték a korszakalkotó találmányok — az egész világon. Hogy csak néhány példát említsek: születésem évezredében találta fel a legendás Watt a gőzgépet, fedezte fel Kepler a bolygók mozgástörvényeit és Irinyi János a foszforos gyufát.

Meghasonlásomat a zsenialitással azonban — gyermekkorom csalódásaiban kell keresni. Alig múltam négyesztendős, amikor felfedezték azt a kisfiút, aki ötéves korára nagy ígérete lett a gordonkaművészetnek. Mint tizenöt évvel később kiderült: az is maradt. Lakott a környékünkön egy vézna, hirtelenszőke kislány, akit virtuóz zongorajátékáért valóságos csodagyerekként tartottak nyilván. Évek múlva is nyilvántartásban maradt — de közben elfelejtett zongorázni. Szomszédunk fia, a nagy üzleti tehetséggel megáldott Salgó, már hétéves korában (elég későn) eladta kertünk rózsakészletét egy helybeli virágkofának. Felnőtt korára zártintézeti lakó lett. Egyszóval az én időmben sok volt a gyerekzseni. Ettől ment el a kedvem.

Elhatározásom — hogy nem leszek feltaláló — erősebb volt egy kősziklánál. Nem tudtam még akkor, gyerekfejjel — mire vállalkoztam. A harc önmagam és a világ ellen akkor kezdődött, amikor férfi lettem. Sokszor voltam azon a ponton, hogy feltalálok valami nagyszerűt, vagy a „Perpetuum mobile" prototípusával ajándékozom meg az emberiséget, de hála erős akaratomnak, mindig sikerült az utolsó pillanatokban — az isteni szikra kipattanása előtt — semmit fel nem találnom. Erre nagyon vigyáztam. Sőt, később annyira fejlesztettem képességeimet, hogy sikerült egyszerre több találmányt nem feltalálnom.

Ezek az eredmények büszkeséggel töltöttek el. Nem hiába küzdöttem egy életen át.

Nem találtam fel semmit...

Hernád Sándor

A női lélek mélységei

A „Daily Mirror" című angol lap egy nő panaszos levelét közölte. A levélben a hölgy kifakad a szemtelen férfiak ellen, akik kihívóan nézegetik, fixírozzák, bekukucskálnak a kivágásába stb.

Legközelebb egy mérges férfi válaszolt a levélre:

„Nem értem a nőket. Nyáron olyan ruhákban járnak, hogy azokat néha csak túlzással lehet ruházatnak nevezni. A strandon pedig már csak a bőrüket vethetnék le. De ha egy szerencsétlen férfi rá meri vetni a tekintetét a merészen szabadon hagyott területekre, már kész a felháborodás. Ki tudja ezt a rejtélyt megfejteni?"

A rejtély megfejtésére maga a szerkesztőség sem vállalkozott.

A BIRTOKLÁS öröme

Kelemennel találkoztam minap a Nagykörúton, ki a szívélyes kézfogás után egy kis noteszt és ceruzát húzott ki a zsebéből és kíváncsian azt kérdezte tőlem: Nálad mi rothad otthon?

A kérdéstől hátrahőköltem, Kelemen pedig megmagyarázta a dolgot:

– Tudod – mondta –, napjainkban egyre több olyan árucikk kerül forgalomba, mely egy-két évvel ezelőtt vagy egyáltalában nem volt kapható, vagy elérhetetlen ritkaságszámba ment. Ebben az időben mindannyiunknak volt egy-két dédelgetett vágya, egy csónakmotor, egy mosógép, egy táskarádió, vagy valami másegyéb iránt. Azután kapható lett a rég óhajtott áru, hozzájutottunk és azóta otthon rothad és elő sem vesszük. Nálam például egy parkett-kefélőgép rothad nyolc hónapja, többféle műanyagholmi és egy kivételes méretű ételtermosz, mely után annakidején leutaztam Kiskőrösre. Mint társadalomkutató, elhatároztam, hogy a jelenséget felderítem és kartotékrendszert fektetek fel a magánháztartásokban rothadó, egykor hőn áhított árucikkekről. Ezért kérlek, most sorold fel, hogy tenálad mi rothad otthon?

– Nálam nem rothad semmi sem – feleltem könnyedén, ám egyszerre összeszorult a torkom, mert eszembe jutott a lámpa. – Illetve – dadogtam Kelemennek –, másfél évvel ezelőtt hozzájutottam végre egy dinamós zseblámpához. Ha ez jó neked...

Kelemen elégedetten mosolygott és már írta is dinamós lámpámat a kartotékjára. – Te vagy a négyszázadik esetem – mondta bátorítólag –, akinél dinamós zseblámpa rothad. Gondolkozz csak tovább.

Nem is kellett gondolkoznom, mert már közben eszembe jutott, hogy teljes egy esztendeje mikrolemezjátszó-motort szereltettem gramofonomba, melyhez két nap után hozzá sem nyúltam. Bevallottam Kelemennek a mikrolemezjátszót és egy univerzális őrlőgépet is.

Amíg így gondolkoztam, Kálmán ment el mellettünk és észrevéve Kelement, megpróbált észrevétlenül eloldalogni. Ám Kelemen meglátta és rákiáltott: – Rothad valami új nálad?

Kálmán e kiáltásra halottsápadt lett és akadozva közölte, hogy mintegy másfél-két hónapja rothad egy hatezer forintos magnetofonkészüléke. – Mióta spóroltál rá? – kérdezte Kelemen egy inkvizitor kegyetlenségével. – Három éve volt minden vágyam egy magnetofon... – suttogta Kálmán és megtörten elkullogott.

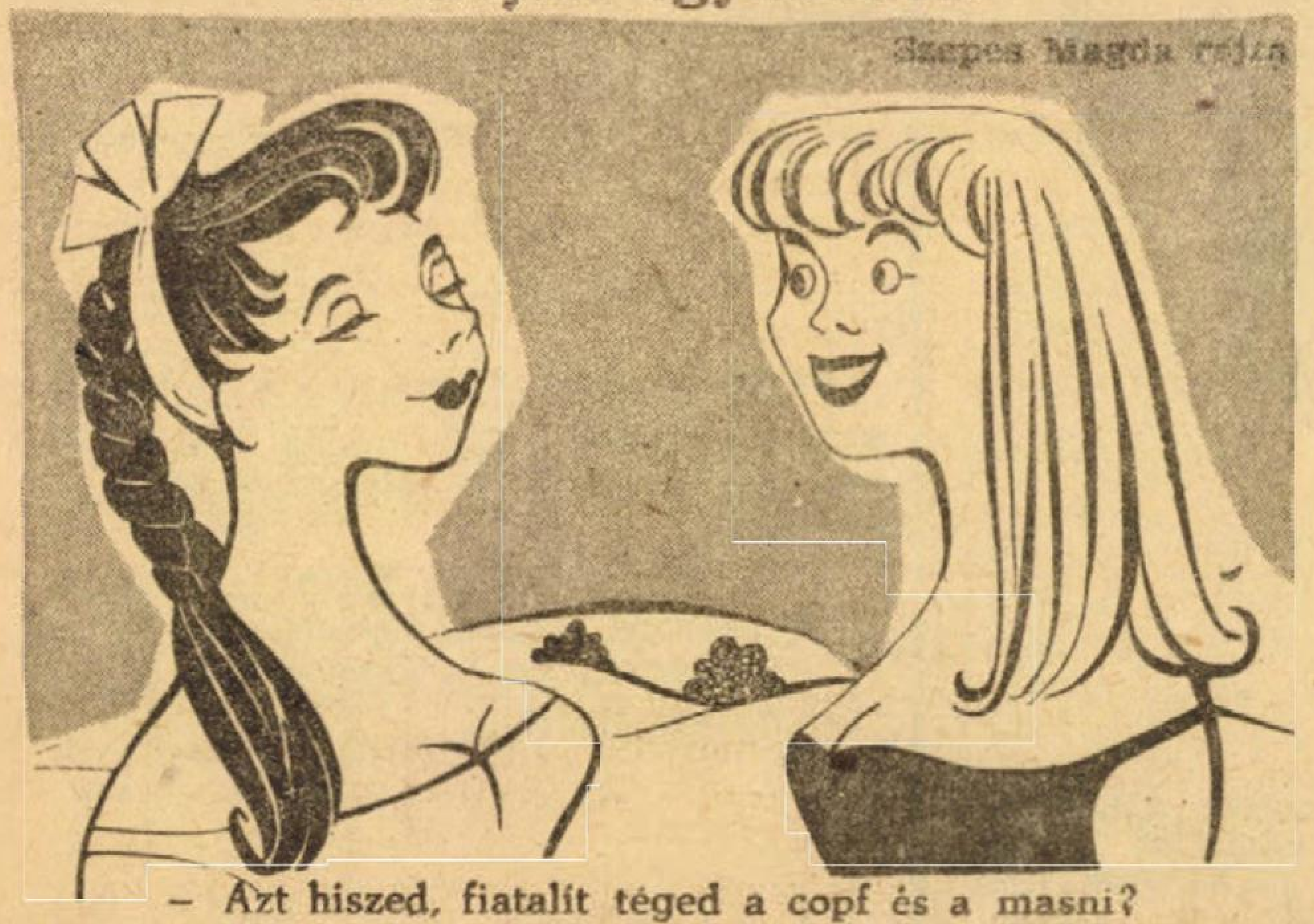
– Egyik legszebb esetem – nézett utána szeretettel Kelemen. – Nála talán csak Suhajda jobb, akinél egy tökéletesen felszerelt fotolaboratórium rothad, filmfelvevőgéppel és hordozható telepes diavetítővel. Suhajdának gyermekkora óta volt minden vágya a fotolaboratórium és egy hét alatt megunta. Azelőtt legalább fényképezett, és üzletben hívatta elő a filmjeit, de amióta maga készítheti, abbahagyta a fényképezést is. De ott megy Bábolnai, szervusz – mondta Kelemen és Bábolnai után iramodott kérdőívével.

Hazamentem. Lakásomba lépve kellemetlen szag ütötte meg az orromat. Csak nem a dinamós lámpa rothad? – gondoltam aggodalmasan, de azután kiderült, hogy másfél kiló disznóhús van az éléskamrában jég nélkül. Hiába, két év óta minden vágyam egy frizsider. Csak már megunhatnám végre!

Somogyi Pál

Kislányok egymásközt

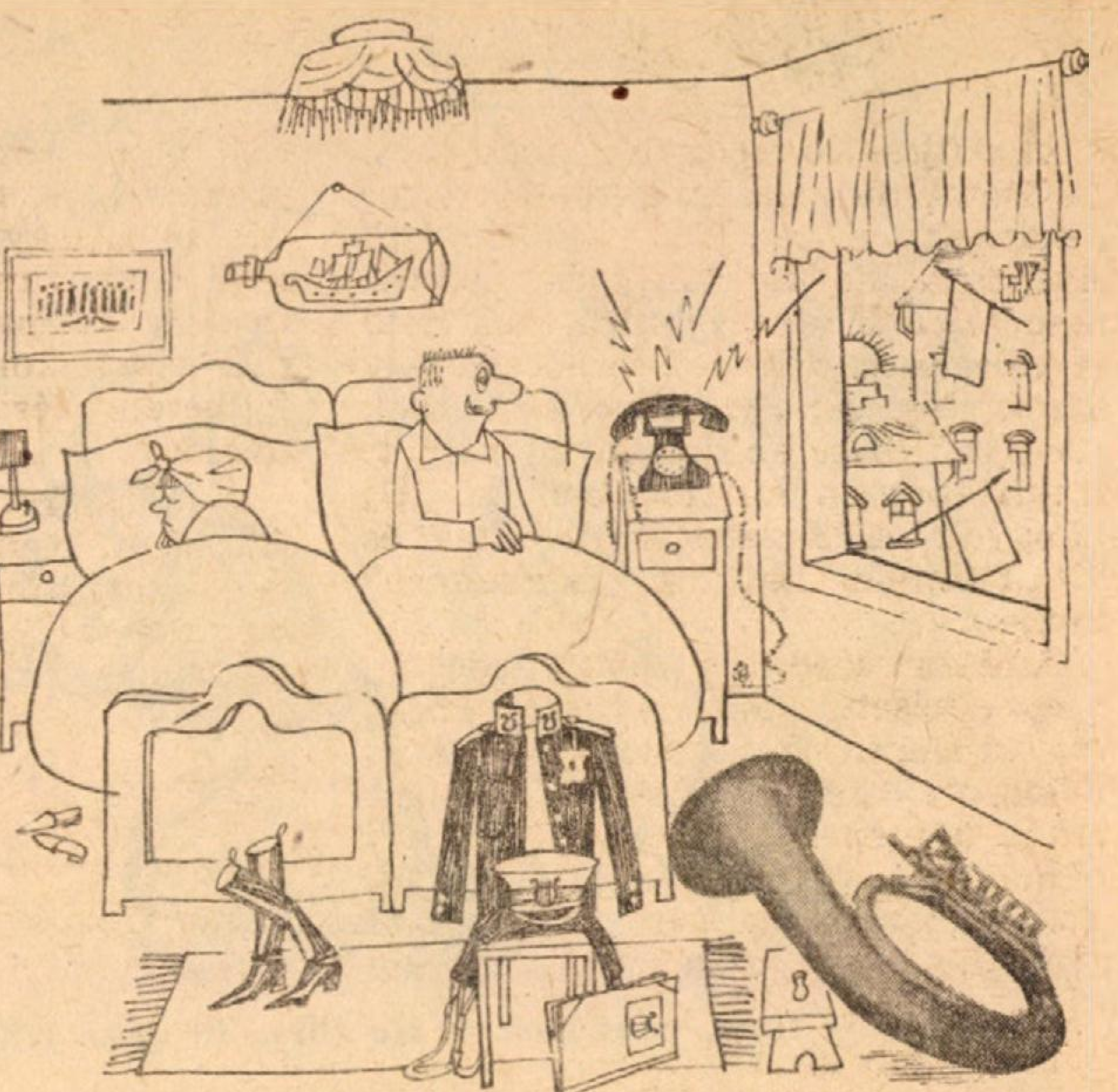
Szepes Magda rajza

– Azt hiszed, fiatalít téged a copf és a masni?
– Engem nem, de a mamát igen

Augusztus 20-án

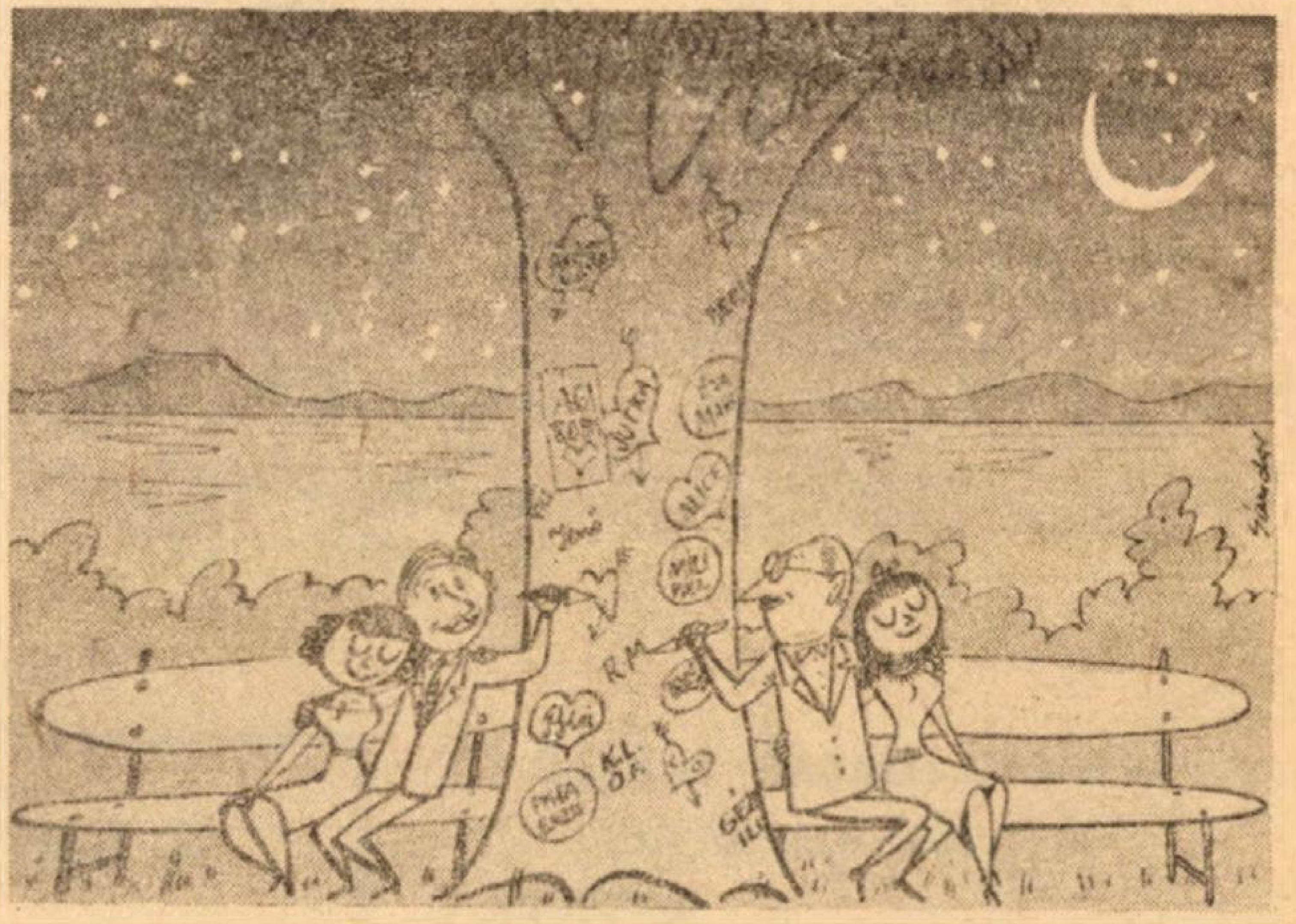
Kaján Tibor rajza

Ébresztés a zenés ébresztőre

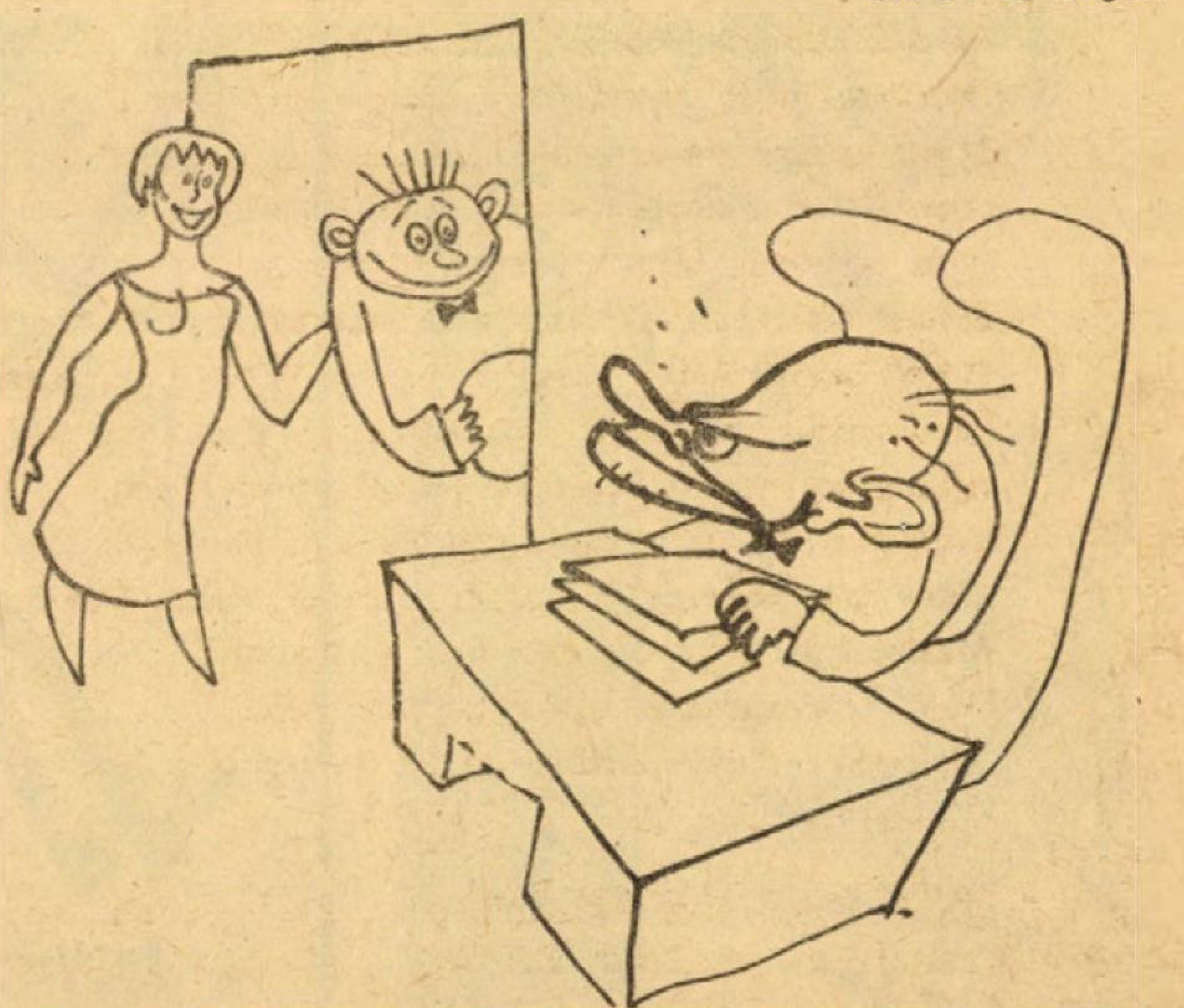
Fafaragó-találkozó Lellén

Sándor Károly rajza

Gondos menyasszony

Simanski rajza

– Ő az én vőlegényem... Nem akarta elhinni nekem, hogy az igazgató úr öreg, csúnya és kopasz.

A Keleti pályaudvaron

Szür-Szabó József rajza

– Fogja, édes fiam... Ne álljon itt olyan elhagyatottan...

A paradicsomban

Toncz Tibor rajza

– Nézd, Éva, nem mondom, hogy rossz, de az őszibarack jövedelmezőbb!

Oldaltpillantó tükrök a pesti utcákon

– Egy pillanat, szívem. Tudod, otthon felejtettem a kis zsebtükrömet...

A humor könyvéből

ALEXANDER HUMBOLDT, a nagy természettudós, igen szófukar ember volt. Egy ünnepi vacsora alkalmával szomszédnője mindenféle kérdéssel gyötörte a tudóst. Többek között megkérdezte azt is: miképpen kell krokodilt fogni. Humboldt, hogy csillapítsa szomszédnője kíváncsiságát, így felelt:

– Roppant egyszerű, nem kell hozzá más, csak egy távcső, egy üres gyufaskatulya, egy csipesz, meg egy unalmas regény. A vadász leül a parton olvasni és közben elalszik. Előjönnek a krokodilok, beleolvasnak az unalmas regénybe és természetesen ők is elalszanak. Amikor a vadász felébred, távcsövét fordítva illeszti a szeme elé, mire a krokodilok olyan kicsinyek lesznek, hogy csipesszel kényelmesen a gyufaskatulyába helyezheti őket!...

KABOS GYULÁT megszólította az egyik ismerőse:

– Tegnap megnéztem a legújabb filmedet és úgy vettem észre, mintha egy kicsit kedvetlenül, fáradtan játszottál volna.

– Melyik előadáson láttál? – kérdezte Kabos.

– Az utolsón.

– Akkor nem is csodálom. Láttad volna, az első előadásokon milyen friss voltam!

PIRANDELLO, a világhírű olasz író, egyszer egy szép agarat kapott ajándékba. A kutyát rögtön bejelentette az adóhivatalban. Néhány évvel később a kutya kimúlt, de az író továbbra is fizette az adót.

– Nevetséges – mondta Pirandellónak az egyik barátja –, hiszen a kutyád már harmincöt éves volna! Jelentsd be már, hogy kimúlt!

– Amíg fizetek utána – válaszolta az író –, legalább megvan az az illúzióm, hogy még mindig él az egyetlen igazi barátom.

PAUL HEYSE-t, a híres német költőt, egyszer megkérdezték, midőn Frankfurtban járt, hogy mi a véleménye X. színművészről.

– X. úr – mondta Heyse – nekem tavaly sokkal jobban tetszett...

– Hiszen ön tavaly nem is volt itt...

– Éppen azért!

Ezt olvastuk

Mit vétett a rendőrség?

A Népszabadság hírt adott arról, hogy egy gyilkos rendőrkézre került. A hír utolsó mondata így hangzik: „A rendőrség a gyilkost őrizetbe vette s hamarosan a bíróság előtt felel tettéért."

Nem kell a derék rendőrséget bíróság elé állítani azért, mert egy gazembert kézrekerített!

Ki hitte volna?

Az Építők Lapjában olvastuk ezt a hírt: „Herendi tárgyakat készítenek a szegedi szabadtéri játékok idejére a Herendi Porcelángyárban."

Vajon herendi tárgyak helyett milyen tárgyakat fognak készíteni Herenden, a szegedi szabadtéri játékok *után?*

Finom ötlet

A Rádióújság közölte, hogy a rádió megemlékezik Bródy Sándor halálának 35. évfordulójáról. Ez rendben van. De miért mellékelte ehhez a közleményhez Bródy Sándor fényképe helyett fiának, Hunyady Sándornak az arcképét?

Talán őt tartja Bródy legjobb művének?

Türelmes gyermek

A Népszava közlekedési riportjának utolsó bekezdésében ezt olvastuk: „A Lánchíd budai hídfőjénél láttunk egy kisfiút... lelkiismeretesen kivárta a zöld jelzést, és csak akkor indult el."

Kérdés: mennyi ideig várhatott a kisfiú a zöld jelzésre, amikor a Lánchíd budai hídfőjénél nincs is közlekedési lámpa?

Példátlan teljesítmény

A Népszava sportrovatában olvastuk: „A brazilok 1. számú labdarúgó kedvence, Julinho rövidesen ismét átszeli az óceánt és Madridban folytatja pályafutását."

Az óceánt átúszni (vagyis „átszelni") nem csekélység. Pláne nem is egyszer. Képzeljük, mennyire liheghetett Julinho, amikor vizesen a partra mászott Spanyolországban...

Fából vaskarika

Azt olvastuk a Hétfői Hírek sportrovatában, hogy: „Tichy, Gilicz szöktetéséből, ***közvetlen közelről*** óriási gólt lőtt."

Óriási gólt közvetlen közelről? Mi lehetett benne az „óriási"?

A szeszélyes Duna

Hírül adta az Esti Hírlap, hogy: „az érdi kaszinó mellett a Duna-kanyarban új Mackó nyílik". Azonnal a helyszínre siettünk, de későn. A Duna Érdnél addigra már nem kanyargott, hanem szép egyenesen folydogált lefelé.

Dr. Árgus

A gyógyszeripar fejlődése

Vasvári Anna rajza

Bevált az új idegcsillapító...

Anya és leánya

Sándor Károly rajza

– Látod, bemutatják széles változatban is...

Helyben a nyersanyag

Szűr-Szabó József rajza

– Elég itt a homok?
– Igen.
– És finom is?
– Igen.
– Akkor ide óragyárat építünk

Le a bürokráciával!

Ki a hibás?

Egy csepeli olvasónk, aki a Papírgyár környékén lakik, kertes kis családi házban, arról panaszkodik levelében: ha jó levegőt akar szívni, akkor a lakásából nem a kertjébe megy ki, ahol virágai, gyümölcsfái vannak, hanem a kertből bemegy a lakásba és gondosan bezár minden ajtót, ablakot. Kénytelen így cselekedni, mert ha a Papírgyár felől szél fúj, máris kibírhatatlan bűz terjeng a környéken.

Olvasónk azt írja: a gyár már többször megígérte, hogy gázelvonó-berendezést szereltet fel, de mindezidáig az ígéret csak ígéret maradt.

A levél elolvasása után azon tűnődtünk, vajon ki a hibás abban, hogy a Papírgyár környéki dolgozók nem tudják élvezni otthonukat, kertjüket?

A Papírgyár? Nem a Papírgyár.

A szél!

A levél írója ugyanis azt írja: ha a Papírgyár felől szél

fúj, máris kibírhatatlan bűz terjeng a környéken. Ebből logikusan az következik, ha a szél nem a Papírgyár felől fújna, akkor nem terjengene a környéken kibírhatatlan bűz.

Mi tehát a teendő? Beszélniök kellene a széllel. Egyéni beszélgetést kellene folytatni vele. Kérdem én: miért kell neki éppen a Papírgyár felől fújnia, amikor jöhetne a Balaton, a budai hegyek, az Alpesek, vagy az Akácfa utca felől is? Annyi szép és kellemes hely van az országban, amerről fújhatna. Véleményünk szerint hamarabb fognak eredményt elérni a szélnél, mint a gyár vezetőségénél. Mondják el neki egyszerű, keresetlen szavakkal, mennyire megkeseríti életüket a Papírgyár.

Ha a szél megtagadná kérésüket, akkor forduljanak kérvénnyel a Meteorológiai Intézethez és kérjék a Papírgyár felől fújó szél azonnali áthelyezését.

Úgy látszik, hogy más megoldás nincs.

Illetőleg volna: a Papírgyárnak gázelvonó-berendezést kellene felszereltetnie. Az előbbi megoldás azonban keresztülvihetőbbnek látszik.

(m. gy.)

Vasárnap zárva!

A Bem-rakpart 53. számú házban van egy italbolt. Vasárnaponként a távolsági autóbusszal (itt van a megállóhelye) és a hajókkal (itt van a kikötő) érkező utasok szívesen csillapítanák szomjukat az italboltban. Erre azonban nincs lehetőség, mert az üzlet pont vasárnap van zárva, amikor a legnagyobb forgalmat bonyolíthatná le, és amikor frissítőt árusíthatna a nyári melegtől tikkadt utasoknak. A vasárnapi kirándulók érdekében helyezzék át az egyik hétköznapra az italbolt szünnapját. Ezt kéri az illetékesektől:

több szomjas kiránduló

Az Illés utcai szemklinikán

Gerő Sándor rajza

– Csinálјanak az egyik osztályunkból eszpresszót, akkor talán renoválják az egész épületet...

Kép a távol jövőből

Sándor Károly rajza

– Ó, hát máris kapható? Hiszen még csak hatvan éve, hogy a lapok írnak róla...

ÉG A VONAT!

1959. augusztus 9-én délután 19 óra 1 perckor a Székesfehérvár felől Budapestre tartó gyorsított személyvonat párnás kocsiszakaszában tűz ütött ki. A tüzet a szerelvényfal belsejében keletkezett szigetelési hiba okozta, – az összefutott utasok szakértői véleménye szerint.

A tűz oltásának menete a következő eljárás szerint történt: a kalauz kerített egy kulacsot, melyet a mosdóban csordogáló csapból megtöltött vízzel, majd a kulacs tartalmával megloccsolgatta az égő kocsi falát és lohol vissza a mosdóba a kulaccsal. Sziszifuszi munka árán ilyen módon elérte, hogy a tűz nem ütött át a kocsi falán és csupán befelé égett.

Szinte hihetetlennek tűnik, de a vasúti szerelvényeken úgy látszik nincsen poroltó készülék, pedig akármelyik autóbuszon vagy trolibuszon is kötelezően megtalálhatjuk a poroltó készüléket.

További intézkedésig javasoljuk, legalább kulacsokkal lássa el a MÁV a szerelvényeket, személyvonatonként legalább egy, gyors- és nemzetközi vonatonként legalább két kulaccsal!

Rövidlátás

Eltörött a napszemüvegem zöld üvegje. Napszemüvegem a legközönségesebb napszemüvegek csoportjába tartozik, a legközönségesebb zöld üveggel, nem külföldi, hanem a hazai ipar ízléses terméke.

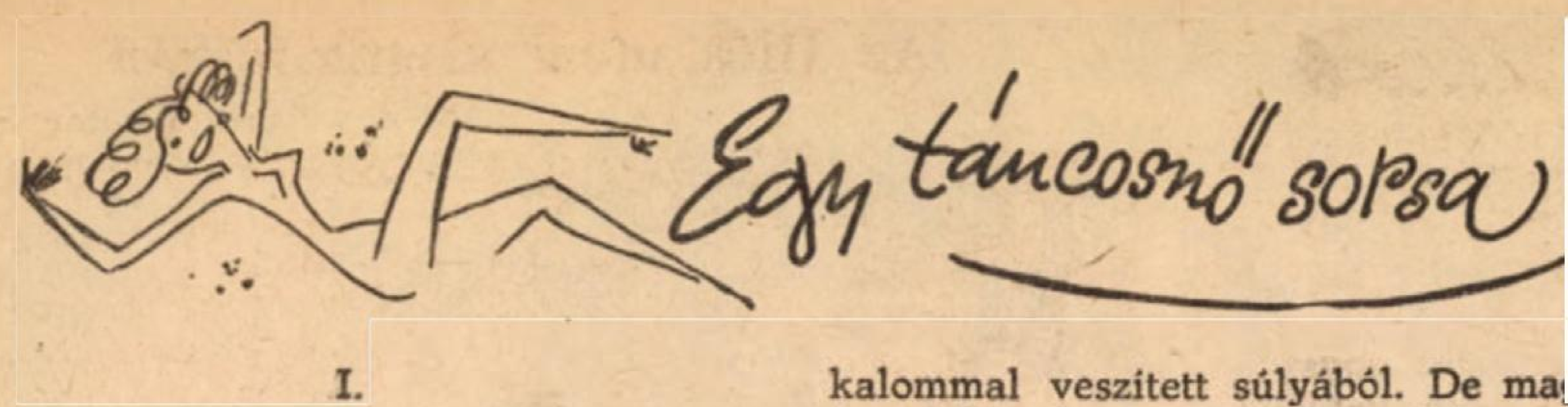
Annál bosszantóbb, hogy öt Ofotért szemüveg-boltot kell bejárni ahhoz, hogy a hatodikban *se* legyen kapható a közönséges napszemüveghez tartozó közönséges zöld üveg...

(–)

Viharfelhők Tihany felett

Szűr-Szabó József rajza

I.

– Gondolja csak el – szólt Marzahl kisasszony, az „Erkölcsőr" nevű kávézó hölgykoszorú tiszteletre méltó, hatvan év körüli háziasszonya szintén igen erényes szomszédnőjéhez –, hallom, Babelsbergben filmet forgatnak, amelyikben egy táncosnő tizenhat másodpercig ... nem, nem tudom kimondani ...

– Mondja csak, kedvesem – unszolta Honigmund kisasszony és izgalmában leejtette kanalát, elit-torta maradékával együtt.

– Igen, mondja csak! – kiáltották a többi hölgyek is.

Marzahl kisasszony sóhajtott: – Jó, elmondom, de egészen bizalmasan. És feszültséggel telt szünet után, miközben mély lélegzetet vett, ezt suttogta: – A „Tavaszi zsongás"-beli táncosnő állítólag tizenhat másodpercig meztelenül látható ...

– Ó – fuvoláztak mind a jelenlevő hölgyek, miközben Marzahl kisasszony kiejtette reszkető kezéből a csészét. Majd kitört az általános tiltakozó morgás: – Lehetetlen állapotok! Botrány! Szemérmetlenség! Pfuj! Annyira morogtak, hogy egyenesen extázisba jöttek.

– Ezt a filmet megnézzük! – kiáltották végre. – És azután felemeljük a szavunkat az illem, az etika és az erkölcs nevében!

A csészék oly határozottan csörögtek, hogy Liebhausen város polgárai közül többen, akik az igazak álmát aludták, felébredtek.

II.

Jókedvvel, minden gátlás nélkül indította útjára a „Haladás Filmforgalmi Vállalat" a „Tavaszi zsongás"-t. Egy másolat elérkezett Pelzauba is, tehát a kerület központjába. Itt történt, hogy az Aurora Mozi vezetőjének – bocsássuk meg neki – gyengéje volt a pikáns filmecske és az utolsó előadás után levetíttette magának mégegyszer az egész filmet. Addig a részig mindenesetre, amikor a táncosnő fesztelenül-meztelenül mutogatja magát. Itt megállíttatta a készüléket, ollót fogott – nyissz, nyissz – és már meg is történt. Egy jó méter a filmből eltűnt a mellényzsebében. Azután megfoltozta a tekercset – hiszen gyakran megtörténik, hogy a film szakad – és tovább küldte a „Tavaszi zsongás"-t a következő városba.

A strohfeldi Capitol vezetője már másfajta ember volt: ő nem elégedett meg a film egy méternyi apró darabkájával. Utóvégre valami mozgást is akarunk látni. Ha már valami, akkor legyen egy kis részecske! Végül pedig elődjének „rossz ragasztását" is rendbe kell hoznia.

A juxlebeni Csillag Mozi vezetőjének természetesen szintén nem kerülte el a figyelmét a hiba, hogy a film pont ott szakad el – no igen, hiszen nem vagyunk szívtelenek ... Hagyjunk egy képet Juxlebenben is.

A „Tavaszi zsongás" filmtekercse moziról mozira vándorolt. S minden alkalommal veszített súlyából. De magától értetődik, hogy csak lassanként, mivel egy teljes méter film csupán hét grammot nyom.

Végül hosszú hónapok után elérkezett a tekercs Liebhausenbe. A mezítelen táncosnőből immár semmi sem volt látható. A liebhauseniek szörnyen mérgelődtek. Legfőképp a mozi vezetője.

III.

– Gondolja csak el – mondta Marzahl kisasszony reszkető hangon hölgykoszorújának –, úgy látszik, valóban kivágták a táncosnő jelenetét. Nővérem, Rozália annakidején Berlinben látta a filmet, akkor még minden benne volt. Kérdem önöket, kedveseim: helyes az ilyesmi? Mi, kisvárosiak a művészet mostohagyermekei vagyunk?

– Nagyon helyes, drágám – csipogta Lindenhahn kisasszony és izgalmában szemüvegét a kávéjába mártotta. Én egészen világosan látom a dolgot. A berliniek hempereghetnek a pocsolyában, mitőlünk pedig megvonják a kultúrát!

– Régebben cenzúrának nevezték – helyeselt Honigmund kisasszony –, ma szocialista realizmusnak ... Az utolsó szavakat igen nyújtottan, bizonyos hangsúllyal mondta ki.

– Mindenesetre egyet világosan bizonyít ez a film – dörmögte lekicsinylően Marzahl kisasszony.

– Vajon mit? – kérdezték a hölgyek feszült érdeklődéssel.

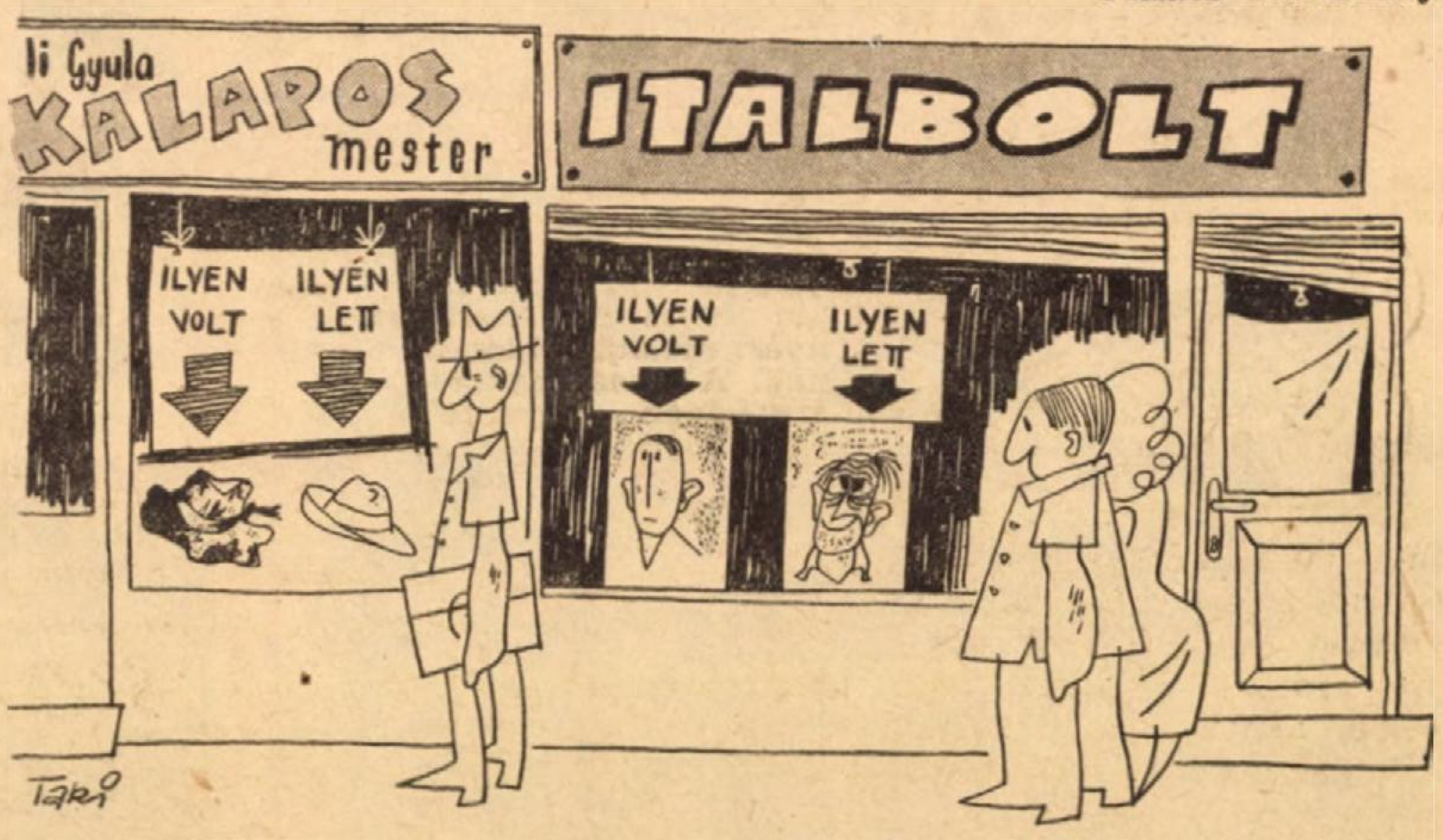
Marzahl kisasszony fanyarul mosolygott: – Azt, hogy itt már az ember tizenhat másodpercig sem mozoghat szabadon ...

Ralph Wiener

(Az Eulenspiegelből fordította: Páris Pál)

Kirakatreklámok

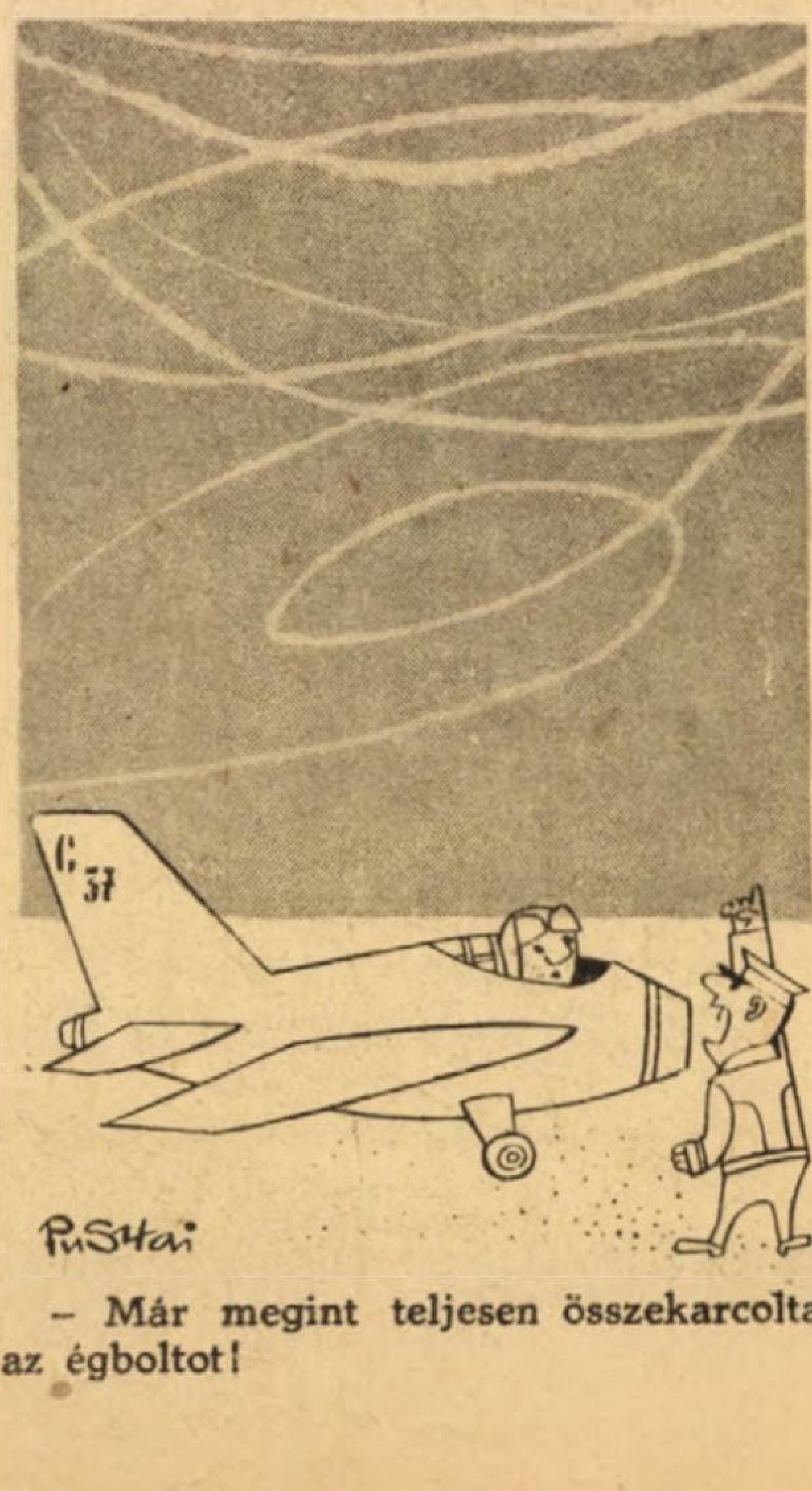
Takács Zoltán rajza

Készülődés a kutyakiállításra

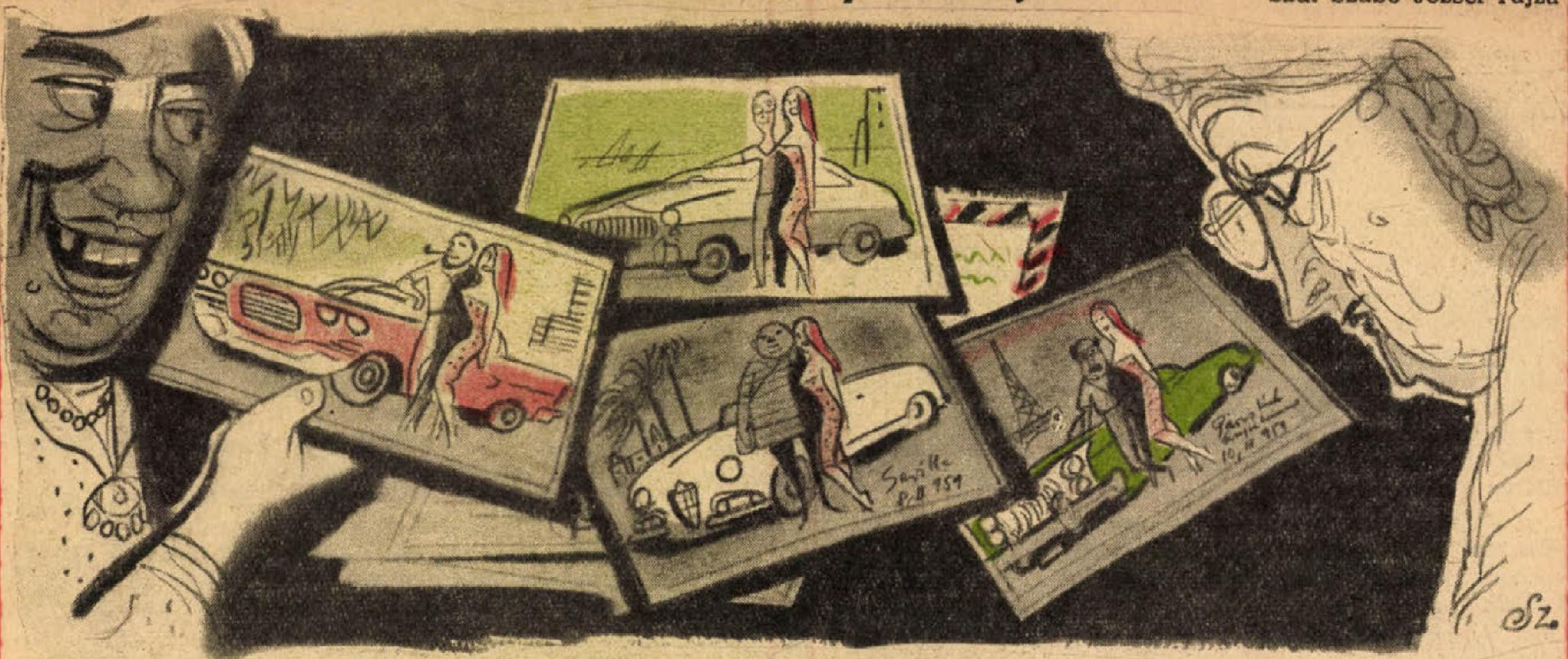
Szemrehányás

– Már megint teljesen összekarcoltad az égboltot!

Disszidált kislány mamája

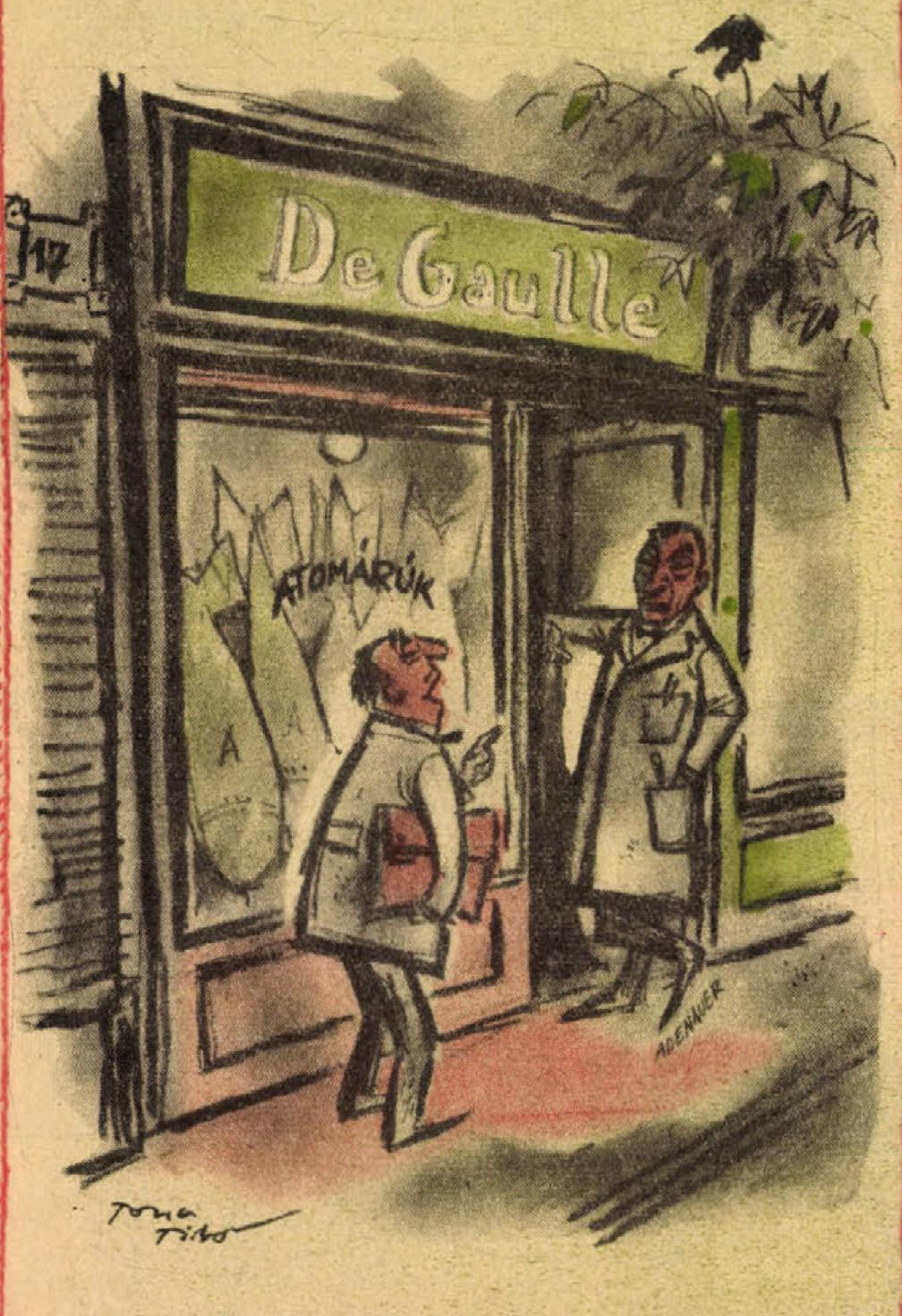
Szűr-Szabó József rajza

– Nagyon jól megy a sora a lányomnak! Minden hónapban új autója van!

Csendestárs

Toncz Tibor rajza

– Mi az, Adenauer úr? Betársult?
– Igen. Nekem 1945-ben megvonták az iparengedélyemet . . .

Víziparádé és ejtőernyős bemutató augusztus 20-án

Sándor Károly rajza

– Kisasszony, megengedi, hogy felajánljam az ernyőmet?

MINDENFÉLE

Nagyon butának kell lennie az embernek ahhoz, hogy ne tudjon róla.

*

A zsugori ember azért von meg magától mindent, hogy legyen neki.

*

Félj attól, aki fél!

*

A gondolkozást is meg lehet szokni.

A bűnös embert is megkísérti néha az erény.

*

Nem igaz, hogy X hálátlan. Jól emlékszik minden jócselekedetre, amelyet másokkal tett.

*

A zene megnyugtatja az embert, viszont nagyon fontos, hogy ne idegesen hallgassunk zenét.

F. L.

Ludas Matyi szatirikus hetilap
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 59.6872 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.